

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1 9 3 0
M A R E C

Kje in kdaj je treba jemati

Energina

železnato kina vino

Energina

je potreben vsem osebam, pri katerih opazate slabokrvnost, bledo barvo obraza, nervoznost, pomanjkanje teka, pomanjkanje spanja, pogosti glavobol, telesne slabosti v obče.

Energina

je potreben vsakemu otroku, ki hodi v šolo. Otroci so nežni, podvrženi raznim boleznim.

Dajajte jim dnevno 2-3 male žličke okusnega Energina, železnatega kina-vina, ki jih obvaruje pred vsemi boleznimi, ker Energina daje močno in zdravo kri, krepi žilve, daje jim izboren tek, krepi jim celo telo.

Energina

je potreben deklicam in fantom med 14 in 17 letom, ker v tej prehodni dobi morajo imeti močno in zdravo kri.

Energina

je potreben vsem osebam, ki so prebolele kakršnokoli bolezen, ker jim v kratkem času povrne moč in dobro razpoloženje.

Za okrepitev otrok zadoščajo 3 velike steklenice po 3 male žličke na dan.
Za okrepitev odraslih je potreba 3-6 velikih steklenic po 3 velike žlice na dan.

Je izredno dobrega okusa:

Dobiva se v vseh lekarnah in drogerijah 1 velika polliterska steklenica Din 40.— Kjer se ne dobi, naročite na naslov: **Laboratorij „ALGA“, Sušak**

3 velike steklenice $\frac{1}{2}$ l vsebine Din 128.—
6 velikih steklenic $\frac{1}{2}$ l vsebine Din 248.— in 1 steklenica zastoj
12 velikih steklenic $\frac{1}{2}$ l vsebine Din 492.— in 2 steklenici zastoj

Cena listu:

Din 20— za posamezne	
Din 18— za skupne odjemalce.	
Izven države stane »Bogoljub«:	
v Avstriji	šil. 3—
v Italiji	lir 8—
v Češkoslovaški	Kč 15—
v Franciji	fr. 12—
v Ameriki	dol. 0-50

Precizne ure

Schaffhausen Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran, vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino GRITZNER, ADLER in KAYSER za dom, obrt in industrijo v vseh opremah.

Istotam švicarski plešalni stroj

DUBIED.

Posk v vezanju brezplačen. — Nizke cene. — Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.
Večletna garancija.
Tudi na obroke.

priporoča

Posteljino in
namizno perilo
A. & E. Skabernè
Ljubljana

Koledar Apostolstva molitve za marec 1930.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. Očeta: Da bi sv. Jožef bil varih in vzor delavcev.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. Očeta:

Pomoč laikov v misijonih.

Mesečni zavetnik: Tomaž Akv. c. uč. (7.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1	Sobota	Albin šk.	Teles. in duš. bolni	Šmarjeta	Buče
*2	Nedelja	3. predpep.	Očetje in matere	Sv. Trojica	Polje
3	Poned.	Kunigunda ces.	Katol. izobroženci	Št. Jošt	Zagorje
4	Torek	Kazimir s.	Sprava božjemu Srcu	Krško	Prevorje
5	Sreda	† Pepelnica	Spokornost	Toplice	Hoče
6	Četrtek	Perpetua in Fel. m.	Misijoni. Duh. voje	Št. Jurij p. K.	
*7	Petek	Tomaž Akv. c. uč.	Napred. posveitev S. J.	Trnovo sam.	Čirkovce
8	Sobota	Janez od Boga s.	Ljubezen do bolnikov	Kand., hir.	"
9	Nedelja	1. postna	Velikonočne spovedi	Javorje	Črna gora
10	Poned.	40 mučencev	Naši vojaki	Ledine	
11	Torek	Sofronij šk.	Zadeve naših škofov	Osilnica	Št. Janž n. D. p.
12	Sreda	† Gregor Vel. pap.	Naš konkordat	Sv. Gregor	"
13	Četrtek	Teodora muč.	Post in pokora	Sv. Križ n. Jes.	Sv. Lovr. n. D. p.
14	Petek	† Matilda kr.	Državniki	Sp. Log	"
15	Sobota	† Klemen Hofb. s.	Duhovniški poklic	Kočevje sam.	Slivnica
16	Nedelja	2. postna	Pogosto sv. obhajilo	Novo mesto	"
17	Poned.	Jedert dev.	Čisto življenje	Vel. Poljane	Fram
18	Torek	Ciril Jer. šk. c. uč.	Spovedniki	Stari trg p. L.	"
19	Sreda	Jožef, ženin M. D.	Mir v družinah	Ljublj. Jožef.	Prevalje
20	Četrtek	Aleksandra m.	Naši učitelji(ce)	Suhor	Braslovče
21	Petek	Benedikt op.	Naš euharistični kongres	Stranje	"
22	Sobota	Katarina gen.	Naši izseljenci	Stična	"
25	Nedelja	3. postna	Vse priporočene zadeve	Kresnice	Vransko
24	Poned.	Gabriel nadang.	Zakrknjeni grešniki	Tržič	
25	Torek	Oznanenje D. M.	Marijine družbe	Ljublj. franč.	Sv. Pavel p. P.
26	Sreda	Emanuel m.	Vsa verska društva	Vel. Dolina	
27	Četrtek	Janez Dam. c. uč.	Apostolstvo sv. Cir. in Met.	Št. Rupert	Sv. Martin P.
28	Petek	Janez Kap.	Odprava pijančevanja	Leskovec	
29	Sobota	Ciril muč.	Premišlj. trplj. Kristus.	Ljublj. salez.	Sv. Jurij v T.
30	Nedelja	4. post. (sredp.)	Poverjeniki(ce)	Hinje	
31	Poned.	Modest škof	Sirote. Umrli	Velesovo	Št. Andraž p. V.

PROŠNJE.

Mar. družbenka F. B. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J. in dušam v v. za pomoč v hudih dušnih stiskah in za vr. pr. sv. zakramentov. Hkrati prosi bralca »Bogoljuba« za spomin v molitvi. (20 Din za š. s. v.) — K. G. priporoča v molitev neko družino, da bi se sovraštvo poravnalo — in za pomoč v težkih stiskah. — M. P. priporoča v molitev bralcem »Bogoljuba« svojega sina za pravo pamet in razsvetljenje. — M. M. G. priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Matiju svojega očeta, da bi se odvadil kleti in za hišni mir. Sebe pa priporoča Mariji Pom., sv. Tereziki, sv. Alojziju, sv. Ceciliji, da bi ozdravel na grlu in zadobil dar petja. — V molitev se priporoča goriška Mar. družba deklet in žena za dušne in telesne potrebe. — Božjemu Srcu Jezusovemu, presv. Srcu Marijinemu, sv. Tereziji Det. J. ter molitvi dobrih vernikov se priporoča B. F. za pomirjenje in za skorajšnje zdravje.

ZAHVALE.

A. L. se zahv. sv. Tereziji Det. J. za hitro uslišano prošnjo. — Zahvaljujem se sv. Tereziji Det. J. za prejete milosti. J. M. (Dar 20 Din za dobre namene.) — T. š. se zahv. Materi božji, da je bila uslišana prošnja za ozdravljenje. — Presv. Srcu Jezusovemu, Materi b., sv. Mali Cvetki in drugim priprošnjikom se zahvaljujem za ozdravljenje bratovo. K. Gašperšič. — Vera Kryl-ova se zahv. preč. Devici Mariji za odvrnitev operacije. — M. M. izreka objubljeno zahvalo Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za srečno prestani izpit. — A. V. se zahvaljuje Mariji Pom. na Brezjah, presv. Srcu J. in sv. Jožefu za izboljšano zdravje. — M. M. G. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Tomažu, sv. Tereziji Det. J., za hitro pomoč v gospodarski zadevi. — A. D. v Pr. se zahv. M. Tereziji Ledohovski, sv. Antonu Pad., in † škofu Slomšku za uslišanje v važni zadevi. — N. L. (Stari trg) se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sveti Nadaljevanje na peti strani.

P * O * M * A
K * * * * *
* J * E * Z *

P * I * I * I
* * * * *
* V * I * V *

M A R E C

X X V I I I . L E T N I K

1 9 3 0

Odločilni zgodovinski trenutek.

Dr. Fr. Jaklič.

Na praznik Marijinega oznanjenja se pri sv. maši bere odstavek iz preroka Izaije o Devici, ki bo spočela in rodila sina Emanuela. Ta prerokba, ki se je dopolnila v Nazaretu in Betlehemu, je bila izrečena več ko 7 stoletij poprej; tolažilno, hkrati pa grozilno odmeva iz temne minulosti.

Takrat je vladal nad južnimi pokrajinami Svete dežele kralj Ahaz (736—728). Davidov potomec je bil, pa je brezbožno živel: poleg pravega Boga je častil tudi malike in celo lastnega sina v ognjeni peči daroval maliku Molohu.

Onstran puščave, v deželi Asiriji, je pa tedaj kraljeval mogočni Tigletfalazar II. (745—727). Kar so se mu pa uprli daleč doli na jugu Kaldi in je moral iti nadnje. To priliko so brž porabili zaslužjeni narodi, med njimi tudi Sirci, katerim je vladal v Damasku kralj Razon, in pa Izraelci, severni del izvoljenega ljudstva, ki so se bili pod Roboamom odcepili od južnih bratov in katerim je takrat kraljeval Pekah. Oba upornika sta pa uvidela, da ne bosta dobro uspela, če se jima ne pridruži še judovski kralj Ahaz; prigovarjala sta mu k vstaji, ker pa ni hotel zlepa, sta ga sklenila z orožjem prisiliti k vojski zoper Asirce.

In tu se začne slovito Izaijevo 7. poglavje. Pove nam, kako je dospela vest o nameranih sovražnostih Sircev in Izraelcev na Ahazov dvor v Jeruzalem, v hišo Davidovo, kateri je bil Bog dal slovesne obljube, da jim bo branil in ohranjal državo, če mu bodo ostali zvesti in se bodo zanašali le nanj. Ahaz in njegov narod bi bila torej morala tudi to vest mirno vzeti na znanje ter se zavedati, da je Bog vse-mogočen, pa tudi zvest svojim obljubam,

kot je bil že neštetokrat dokazal svojemu ljudstvu. Toda Ahaz ni bil mož žive vere in trdnega zaupanja v Boga, »in srce njegovo je vztrepetalo in srce njegovega ljudstva, kakor trepečejo drevesa v gozdu od vetra«. Ni zaupal v Boga, marveč je hitro poslal v Asirijo poslanca do Tigletfalazarja, naj mu hiti pomagat.

Bog pa pozna človeško slabost in ve, da nas težke vesti včasih čisto zbegajo in nam ob njih obledijo načela, ki bi nam ob mirnem preudarku kmalu vrnila dušni mir. Tudi Ahaz se mu je ob vsej svoji hudobiji zasmilil. Poslal mu je svojega preroka Izaijo. Ta ga je dobil pri gornjem studencu Birket Mamila na zapadni strani Jeruzalema, kjer je kralj osebno nadziral delo pri vodovodu, ki bi naj v času oblege oskrboval mesto z vodo. Izaija je rekel Ahazu: »Glej, da boš miren! Ne boj se in srce naj se ti ne plaši pred tema dvema kadečima se ogorkoma!« Vso bojno moč Razonovo in Pekahovo torej primerja Bog z dvema tlečima ogorkoma, ki ne moreta nikomur več škoditi; o njenem naklepu mu pa odločno pove: »Ne bo se zgodilo in ne bo tako,« in še dostavi, da se bo izraelsko kraljestvo že čez 65 let za vedno zrušilo, Razona pa čaka v Damasku težka usoda.

Ahaz posluša, a ne odpre srca božjemu vabilu. Gospod se pa še ne utruja, marveč mu veli po preroku, da naj zahteva čudež od njega, kakršnegakoli hoče, in naj se ob tem čudežu na lastne oči uveri o božji moči in zvestobi. »Prosi si znamenje od Gospoda, svojega Boga, iz globočine spodaj ali iz višine zgoraj!« Bog hoče veljati pred nami kot dober oče, ki k njemu prihitimo v vseh stiskah in zadržah.

Ahaz pa tudi tega neče, še naprej vztraja pri svojem zamisleku, da ga naj Tigletfalazar, ki je obračunal s Kaldi, reši pred severnima kraljema, ne pa Bog. Ne mara torej prositi za ponudeno mu čudežno znamenje ter hlini pobožnost, češ, da se ne spodobi, skušati Boga.

Zdaj se pa razvname božji srd. Ahaz je dal človeku Tigletfalazarju prednost pred Bogom, — kolika nehvaležnost, kolika brezbožnost, kolika hudobija! Zato mu zakliče Izaija, stoječ še ob istem izvirku vodovoda: »Čuj torej, hiša Davida: ali vam je premalo, da ste nadležni ljudem, da ste nadležni še Bogu mojemu? Zato vam bo dal Gospod sam znamenje: Glej, devica bo spočela in bo sina rodila, in njegovo ime se bo imenovalo Emanuel. Jedel bo surovo maslo in med, dokler ne bo znal zavreči hudega in izbrati dobro.« (Iz 7, 10—15.)

Kakšno znamenje Bog s tem napove Ahazu?

To znamenje bo tolažilno. Mesija bo res prišel, Judom bo res poslan Odrešnik, ki je bil napovedan že v raju in o čigar materi je še pred nedavnim časom izpregovoril prerok Mihej, da ga bo rodila v Betlehemu. Obljube o bodočem Mesiju so bile namreč dane izvoljenemu ljudstvu brezpogojno, zato jih bo Bog zvesto izpolnil v Kristusu, ki bo zares »Bog z nami«, to je: božjo in človeško naravo bo imel.

To napovedano znamenje je pa tudi hkrati grozilno. Bog je bil namreč obljubil Davidu in Salomonu, da bo njuno kraljestvo stalo na veke in da bodo njihovi potomci za vse čase vladali nad Sveto deželo. Ta obljuba je pa bila le pogojna, če mu bodo namreč Davidovi potomci in njih podložniki ostali zvesti, če se bodo zanašali le na njegovo pomoč in bodo njega priznavali za vrhovnega gospodarja. Ta pogoj so pa judovski kralji večkrat kršili, nad vse se je pa v brezbožnosti, neveri in nezaupanju povzpел prav takrat Ahaz; zato pa Bog napove po preroku, da bo v času, ko bo rojen Emanuel, Davidovo kraljestvo že zdavnaj porušeno in Davidov rod bo tako ponižan, da bo Mesija v letih razsodnosti jedel ne kraljevsko hrano, marveč hrano ubožnih pastirjev, surovo maslo in med divjih čebel. Dežela bo takrat ubožna, trava in grmičevje bosta preraščala kraje nekdanje slave, pašnikov bo dovolj, Mesija se bo rodil v ubožnih razmerah.

To je vsebina Izaijeve prerokbe o Devici in njenem sinu Emanuelu. Ahaz je torej s svojo nevero in nezaupnostjo v Boga bil vzrok, da njegov rod ob Mesijevem prihodu ni več vladal in da je bilo dete Jezus rojeno v betlehemskem uboštvu ter da je doraščalo v nazareški skromni tesarski delavnici. Tisti hipi ob mamilskem vodovodu so preokrenili usodo Judov in usodo njih kraljev iz rodu Davidovega, z bodočim Mesijo vred.

Ahazu je pa Bog napovedal tudi bližnjo, osebno nesrečo: isti Tigletfalazar, katerega zdaj kliče na pomoč, mu bo v bič in stisko. »Gospod bo poslal nad tebe in nad tvoje ljudstvo in nad hišo tvojega očeta dneve, kakršnih še ni bilo: kralja asirskega.« Prerokba se je res kmalu izpolnila. Asirski kralj je pridrl na zapad; najprej je ukrotil uporne Filistejce, katerih kralj Hano je zbežal v Egipet; nato je hitel na vzhodni Jordanov breg ter je potolkel Galaadčane; kot besna zver je od tam drvel nad Damask, prelestno prestolico Sirije, ter je dal v njem pribiti upornega kralja Razona živega na križ; v svojem srdu se je nato vrgel nad Izraelce ter jih ukrotil, nad kraljem Pekahom se pa ni mogel več znesti, ker ga je bil že prej umoril uporni Ozeja, katerega je zdaj Tigletfalazar postavil za kralja, — zadnjega vladarja Izraelcev. Pa tudi Ahaz ni bil varen pred njim, čeprav mu je bil poslal bogatih darov, svetoskrunsko ugrabljenih v templju; 2. knjiga Letopisov nam pove, da je Tigletfalazar »prišel nadenj in ga je stiskal«. Bil je zanj res »najeta britev«, kot ga zbadljivo označi Izaija. L. 733. se je zgodilo to.

To ima torej človek, če zapusti Boga in se zanese nase in na ljudi!

Pa še ne bo konec kazni za Ahazovo nevero in nezaupanje v Boga. Pod podobo muhe, ki se številno redi ob Nilovih poplavah, označi Izaija Egipčane, pod podobo čebele pa Asirce, katerih dežela je bogata s cvetjem in čebelorejo, ter govori: »In zgodilo se bo tisti dan, da bo Gospod zažvižgal muhi, ki je ob bregovih egiptovskih potokov (rokavov Nila), in čebeli, ki je v asirski deželi; in prišli bosta in posedli vse, po doleh in po skalnih razpokah, po vsem grmovju in po vseh pašnikih.« Dežela bo opustošena, trnje in grmovje jo bo prerastlo, zveri se bodo kotile v njej in »s puščicami in lokom bodo morali hoditi vanjo«.

Tako je torej Bog zvest ne samo svojim obljubam, ampak tudi svojim grožnjam!

V 8. Izaijevem poglavju pa Bog v ljubki primeri še enkrat označi svojo skrb za izvoljeno ljudstvo in za slehernega človeka. Ob južnovzhodnem mestnem obzidju, v cedronski dolini, tiho žubori studenec Siloe ter skoro nevidno, pa neprestano polni ribnik enakega imena. Ahaz je pa zavržel ta blagoslov razlivajoči Siloe ter si je izbral rajši šumni Evfrat, reko Asirije, ki se bo razlil preko svojih bregov ter bo privabil propast nad Judejo; kot ptica roparica bo prihrumel nadnjo. Takole piše prerok: »Zato, ker je to ljudstvo zaničevalo vodo v Siloe, na lahko tekočo, bo storil Gospod, da pridere nadnje vodovje velereke, presilno in preobilno, —

kralj asirski in vsa njegova slava; in prestopilo bo vse svoje struge in se razlilo preko vseh bregov ter bo pridrlo nad deželo Judov; in razpete njene peruti bodo napolnile širino tvoje dežele, o Emanuel!»

Zato pa ob sklepu prerokbe izreče Izaija svoje brezpogojno zaupanje v Gospoda, rekoč: »Jaz bom pa čakal Boga, ki je zakril svoje obličje pred hišo Jakobo, in bom upal vanj.«

Zares, Bog včasih res zakrije za nekaj časa svoje obličje, a človek mora vzlic temu zaupati v božjo moč, dobroto in zvestobo. Brezpogojno in vztrajno zaupanje na Boga je torej oni zlati ključ, ki nam odpre vire njegovega usmiljenja in njegove dobrote. Blagor nam, če budno hranimo ta zlati ključ tudi v stiskah in dolgotrajnih preizkušnjah!

Domotožje.

Lojze Golobič.

Nemirno je človeku v prsih, ko se za dolgo trga od matere, mučenice svoje. Z razorano roko te prekriža in neskončno žalostno se ji vlačijo oči. Še pomoči prste v kropivček na steni in te blagoslovi. Z obema rokama bi objel to sveto, izmučeno roko in jo nesel na usta; pa mrtvo gledaš v tla. Bojiš se solz. Tisto uro veš za vse bridkosti, ki si jih materi prizadejal. Zato se od nje odtrgaš in skoro bežiš. Kakor da si nekaj strašno nepravicega storil njenemu srcu.

V Marijini kapeli sem takrat klečal.

Večer se je vlil skozi široka okna. In videl se je le odsvit svete Marijine glave, ki je nanjo sijala večna luč

Srce se mi je razžalostilo do smrti.

Krčevit strah je Mamici v obličju drhtel kakor ženi, ki ji silnik dete s prsi trga. Verovala je do takrat v mojo moštost, jaz pa sem jo zlomil kot šibo; verovala je, da bom ostal pri njej, jaz pa sem vzel v roko potno palico... Pogledal bi ji v oči, pa nisem mogel; vedel sem, da so mokre...

Le skozi srce sem videl, skozi bolečino.

Vstal sem in šel. Ko sem zaprl vrata, mi je bilo, kakor da je palo začinjalo in mi za večno nebesa skrilo. Pod menoj so se zamajala tla...

Tako sem jemal slovo od svoje Mamice Marije.

Dvoje let se je od takrat potočilo in meni se toži nazaj.

K tebi, Mamica.

Dve leti sem molčal. Trpel sem samoto in mraz. Zdaj vem resnico, ki sem jo nekoč slišal, kako strašna je bol hudičeva, ki je doživel nebo, pa je moral ž njega... Jaz sem doživel Tvoje srce, Marija, pa sem šel od Tebe. Tam — v sveti hiši si ostala.

Imam mater, ki je čudež božji. Za njo bi vsak dan stokrat umrl.

Pa vendar mi ne hrepeni korak tja, kakor k Tebi, ki si mi odprla srce v večni nemir za božjim, za srečo, ki je na mrzli zemlji ni.

Na kraj sveta bi drsal za Teboj, Mamica, dokler Te ne najdem in Ti povem, kako neskončno se mi je stožilo po Tvojem srcu. Potne palice ne vzamem več v roko. Pri Tebi ostanem do zadnjih dni.

Mati, hodil sem po ulicah in videl sem same nemirne, v brezkrainost hrepenče obraze; iščejo, pa ne najdejo... Srce jim je prazno in žalostno. Toži se jim, pa ne vedo, za kom... Jaz pa vem, da za Teboj. Ker ni ga domotožja, ki bi močnejše zvalo kot Tvoje.

Pozovi jih, sredi ceste jih ustavi, srce jim odpril

Obstali bodo, ostrmeli nad čudežem, ki si Ti — in ne bo jih več zvala cesta. Ne bodo več brezplodno romali...

Težke so knjige, ki jih odpiráš in iščeš utehe. Žejno je srce, pa ni je pijače, ki bi pogasila žejo.

Med prijatelje greš, da se nasmeješ in pozabiš svoj nepokoj.

V narodo se zamakneš in v brezkončno božjo roko, ki je zemeljske čudeže ustvarjala. Pa miru ne najdeš.

Pa stopiš v mračni božji hram. V oltarju je skrita slika svete Mamice... Velike, zveste oči te sprašujejo:

»Kod si hodil, sin? Kako si živel? Nisi molil, nisi ljubil... Dve leti mi oči strmijo v vrata. Tebe čakajo. Vedela sem, da boš prišel. Žalostna sem bila. Danes pa je moj velik praznik. Gostijo bomo imeli v nebesih, ker si se vrnil...«

Zdaj veš, da si zaman odpiral posvetno knjigo, zaman šel med prijatelje, zaman v narodo; srce ni našlo onega, za čemer ga je žejalo. Ljubezni ni zunaj, zvestobe ni, resnice ni. Zato je v duši mraz.

Le oči zveste Mamice so svetle kot večne lučke.

Vračajo se mi oni sveti večeri, ko sem verno gledal v Tvoje oči, božja Mamica — in ni bilo strahov in samote:

Dvanajst zvestih Marijinih sinov...

Marijin kip smo prinesli v veliko sobo. Njen prestol smo pregnili z zamolklim črnim prtom. K nogam smo položili vaze z rožami in rdeče čaše z oljem. Med dnevom so luči spale, le rože so tesno objemale Marijine noge.

Pod večer pa so se tiho odprla vrata, kakor da je duh vstopil. Eden od dvanajstih je natočil vode v vaze, rože uredil, da so prečudovito hrepenele k Marijinemu naročju; in prilil je svežega olja in užgal lučke.

Tiha soba. V njej Marija in ti. In rdeče luči gorijo. Kakor da si se odmaknil od zemlje v sobo. In čuješ molitve...

Vsak večer je bil drugi na redu. In povedal je za vseh dvanajst:

»Mamica, vsi mislimo na Tebe, blagoslovi nas!«

Nikdar nisem bil bolj prirodan kot taktat. Ob rdeči svetlobi in sveti tišini se mi je srce razgibalo kot morje:

»Mamica, rad Te imam.«

In nisem vedel nič več.

Le gledal sem ji v oči. Ljubeče so bile; Jezus je bil v njih.

Pokimala mi je...

— — — — —
Mislim nazaj in bolečina se mi trga v srcu:

»Enajst jih je ostalo, dvanajsti je šel...«

Zdaj pa grem na pot, ne morem več strpeti. K Tebi grem, Mamica, med rožami in rdečimi lučkami. Mamica, ali bi mogel biti še enkrat dete, tako kot one daljne večere?

O, le enkrat še, pa če tisto uro umrjem...

— — — — —
Vital, Tine, Stanko, Oki, kje ste? Še užigate luči, še nosite rož? Še molite za vseh dvanajst?

Meni se zdi. Čutim premnogokrat v nočeh: Marija me zove...

Neskončno sladke san...

Marija, pridem. Ko se bo zvečerilo, pridem in Ti prinesem rož in Ti prižgem luči...

Postni čas.

P. Mihael Mlekuž OSB.

Prvo nedeljo v postu čitamo odlomek 4. poglavja iz evangelija sv. Mateja, ki pripoveduje o štiridesetdnevem postu našega Gospoda Jezusa Kristusa v puščavi. Gotovo je bila želja, posnemati ta Gospodov zgled, glavni nagib, da so se pričeli goreči kristjani s postom in molitvijo pripravljati na največji praznik cerkvenega leta, na Veliko noč. Lepa navada se je kaj kmalu razširila, kar pričajo poročila že iz prvih krščanskih stoletij. Dolžina te priprave pa je bila različna. Rimski, aleksandrijski in galijski cerkev so imele le zadnji (veliki) teden, drugod pa celo le zadnje tri dneve post. Šele v 3. stoletju je rimska cerkev raztegnila postni čas na tri tedne; nicejski cerkveni zbor je pa l. 325.

Uvedel za vso Cerkev enoten običaj štiridesetdnevnega posta. Ta se je pričel, kakor je to še dandanes navada v milanski nadškofiji, v ponedeljek po prvi postni nedelji. Če odštejemo šest nedelj, ostane le šestintrideset postnih dni; zato so koncem 6. stoletja dodali še štiri dneve ter tako začeli postni čas že na »pepelnično sredo«. Na ta način je torej nastala ona cerkvena doba, ki je v liturgičnem oziru najbolj bogata in zanimiva, ko ima vsak dan lasten mašni formular in lasten evangelij; doba, v kateri je liturgična vzgoja vernikov najbolj obsežna in temeljita; doba, ki naj vsakega kristjana potom »spokornega krsta« prerodi ter v njem zbere novih moči in ga slednjič obudi k

novemu življenju z vstalim, zmagoslavnim Kristusom.

Dandanes je glavni znak te dobe spokornost, pokora in zadoščenje za storjene grehe. Zato srečamo v postni liturgiji toliko odlomkov, ki govorijo o grehu in kazni, o božjem usmiljenju in božji dobrotljivosti, pa tudi opominov k postu, pokori in samozataji; zato tudi liturgija tega časa tolikokrat kliče in vabi grešnika, da se povrne k Bogu, da se očisti madežev, da opere v potoku solz svoje grehe, da poravna svoje prestopke ter tako spet pridobi milost in odpuščenje. Že takoj prvi dan, na pepelnično sredo, čitamo pretresljivi opomin preroka Joela: »Tako govori Gospod: Obrnite se k meni z vsem svojim srcem, v postu in z jokom in s plakanjem. In pretrgajte svoja srca in ne svojih oblačil, in obrnite se h Gospodu svojemu Bogu, ker je dobrotljiv in usmiljen!« (Joel, 2, 15.)

Toda mi bi postne liturgije nikakor ne doumeli v vsej lepoti in v vsem njenem bogastvu, ako bi ne vpoštevali dveh nadvse važnih reči, ki sta odločilno vplivali pri njenem postanku in oblikovanju, namreč pripravo krščencev za prejem sv. krsta o veliki noči ter javno pokoro grešnikov, katere so na pepelnično sredo potrosili s pepelom* ter jih šele na veliki četrtek spet pripustili k sv. obhajilu in sv. skupnosti.

V prvih stoletjih krščanstva, ko so odrasle krščevali in sprejemali v sv. Cerkev, so jih tekom štiridesetdnevnega posta poučevali v glavnih resnicah sv. vere, jim razložili očenaš in veroizpoved, nauk o ustvarjenju sveta itd. Zato so berila in evangeliji (maša katehumenov-poučevancev) v postnem času polna skrivnostnih predpodob in spominov. Tako srečamo tu zgodbo o kruhu, ki je okrepčal preroka Elija, da je mogel nadaljevati in dovršiti svojo dolgo pot na božjo goro Horeb (predpodoba sv. Evharistije); dalje pride na vrsto Elijev čudež, s katerim je prerok božji rešil poganko, vdovo iz Sarepte ter njenega sina lakote, dočim je toliko judovskih vdov in otrok umrlo (božje izvoljenje); med berila pri sv. liturgiji je sprejet odlomek o sirskega vojskovodju Naanamu, ki je ozdravel po kopeli v Jordanovih vo-

* Navada splošnega pepelenja je nastala šele v 11. stoletju.

dah (krst), o Jožefu, ki je rešil Egipt in lastne brate grozne lakote (Kristus-Odrešenik) itd. Nikakor pa ni dovolj, da so katehumeni samo dobro poučeni v sveti veri; treba jih je tudi prepričati, da z vstopom v sv. Cerkev postanejo deležni velikih milosti, prepričati, da je Kristus pravi Bog (poveličanje na gori Tabor, čudežna pomnožitev kruhov, slovesen vhod v Jeruzalem itd.). Življenje krščencev mora biti primerno novemu dostojanstvu, katero so s svetim krstom pridobili. Sveti Pavel jih zato prve tri nedelje z mogočno besedo opominja in vzpodbuja k čistosti, ponižnosti, spravljivosti in usmiljenju. Ta berila so bila obenem tudi jako obziren in nežen opomin starejšim vernikom, da si izprašajo svojo vest. Ali nismo tudi mi potrebni teh opominov? Četrta nedelja pa (»Laetare« — Veseli se) je v celoti le izraz veselja, ki preveva srca katehumenov, ker se bliža čas, ko vstanejo po sv. krstu k novemu življenju.

Toda postni čas je bil tudi čas javne pokore. Javni spokorniki so v posebnem prostoru pred cerkvijo molili in zdihovali. — Zgodba o izgubljenem sinu, obujenje Sunamitinega sina, najmskega mladeniča, Lazarjevo vstajenje, kakor tudi številni odlomki iz prerokov o božjem usmiljenju in mnogi opomini k pokori, pa tudi zgodba o prešustnici: vse to naj bi tem revežem dalo moč, da kljub naporom in ponižanju vztrajajo v pokori ter tako slednjič zadobe milost odpuščenja grehov in delež v občestvu svetnikov.

Liturgija postnega časa daje tudi nam dovolj prilike, da obnovimo v svoji duši milost sv. krsta ter da se skupno z javnimi spokorniki prvih krščanskih stoletij pokorimo za svoje grehe. Vsak izmed nas torej lahko po vsej pravici ponavlja spokorne vzdihne in prošnje za usmiljenje ter številne izraze globoke hvaležnosti, ki jih je naša mati sv. Cerkev zbrala v krasni postni liturgiji. Zato pa stopi prvo postno nedeljo tudi pred nas, kakor svoj čas pred prve kristjane, sv. apostel Pavel z odločnim opominom, da nikar ne zamenjajmo milosti božje! »Glej, zdaj je čas usmiljenja, zdaj dan rešitve!« Postna liturgija ni torej le starinoslovska zanimivost, spominek iz davnih dni, temveč krepak izraz našega krščanskega življenja, a obenem tudi luč, ki nam sveti na potu k večni luči.

Vzgojna beseda svetega Očeta.

Najnovejša enciklika (okrožnica) papeža Pija XI. govori o resnem vprašanju mladinske vzgoje. Hvaležni moramo biti, da je vrhovni glavar kraljestva Kristusovega na zemlji tako odločno posegel v to, za sedanjí čas velevažno zadevo. Upamo, da bomo mogli v »Bogoljubu« o tej okrožnici še večkrat spregovoriti. Za začetek hočemo posneti samo nekatere glavne misli.

V prvem delu razpravlja sveti Oče o temeljnem vprašanju: kdo je prvi upravičen in dolžan skrbeti za krščansko vzgojo otrok. Naravno, da najprej družina, nato Cerkev in država. Končni, zaželeni smoter bo zagotovljen, če se vsi ti trije činitelji v medsebojnem, složnem sodelovanju podpirajo in spopolnjujejo.

Predmet krščanske vzgoje je cel človek s svojimi telesnimi in duševnimi zmoglostmi. Vzgoja mora vpoštevati, da je človek ustvarjen za onostransko življenje; zato mora na temelju verskih resnic z uporabo zveličavne milosti urejevati osobito notranje življenje. Krščanska vzgojna naloga mora torej zavračati ono zgolj prirodno odgojo, ki se ne meni za nadnaravni cilj človekov, in prezira dejstvo izvirnega greha ter pomoč milosti božje.

Kako nevarne in žalostne posledice izvirajo iz zgolj prirodne vzgoje za mladino, ki je v letih dozorevanja in razvoja, izpričuje dovolj vsakdanja izkušnja. Zgovorniki vzgojnih metod (načinov), ki hočejo zavarovati mladino pred razbrzdanoostjo samo z naravnimi sredstvi, prezro, da je mlad človek poln slabosti, poln nevarnega ognja, poln nagonov, ki jih ni moč ugnati brez nadnaravne pomoči.

*

V prvi vrsti je za vzgojo od Boga samega določena družina. Vzgoja v lepo urejeni krščanski družini je nasplošno najtrajnejša in najuspešnejša. Seveda je sveti Oče prisiljen, da toži, kako družinska vzgoja vidno peša in propada: prvič ker se mladi svet za pravo vzgojno izobrazbo premalo briga; drugič ker nekateri starši za vse drugo dobe dovolj časa, ne pa za vzgojo. To brezbriznost — tako želi sveti Oče — naj duhovniki v pridigah in v krščanskem nauku ostro grajajo; tudi naj starše opozarjajo

na veliko odgovornost pred Bogom, če bi bili glede vzgoje otrok vnemarni.

Poleg družine je Cerkev poklicana, da v soglasju z domačo hišo polaga temelje krščanske vzgoje. V svetih zakramentih in v svetih obredih nudi vsekdar najizdatnejše vzgojne pomočke. Pa tudi v svojih zavodih, šolah in družbah prispeva izdatno k splošni vzgoji predvsem v duhu krščanske pobožnosti, ne da bi zanemarljajala znanstveno izobrazbo ali telesno ojačevanje. Cerkev in družina sta zares kakor eno svetišče krščanske odgoje.

Poudariti je zlasti treba, da se je razvoj šolstva začel na pobudo in vsled prizadevanja Cerkve in družine. Iz tega sledi naravna in v vesti obvezna dolžnost, da se šola ne postavlja v nasprotje z družino in Cerkvijo, marveč da z njima v soglasju vzgaja. Jasno je, pravi sveti Oče, da je treba radi tega odločno odklanjati tako zvano »nevtralnno« (brezbarvno) ali »lajiško«, to je tako šolo, ki se v nji krščanski nauk nič ne poučuje. Take šole, ki vanje hodijo otroci katoliških in nekatiških staršev in v njih poučujejo nekatiške učiteljske moči, ne odgovarjajo in ne ustrezajo ne pravicam staršev in družine, ne pravicam Cerkve. Edinole šole, ki je v njih vse: — poučevanje, uredba, učiteljstvo, načrt in učna sredstva — prežeto s krščanskim duhom, jedro vsega pouka pa je krščanski nauk, bi mogle do cela ustrezati upravičenim zahtevam katoliških otrok.

Ugovor, da more država, ki je versko razcepljena, ustreči nasplošno zgolj z mešanimi šolami, zavrača sveti Oče tako-le: V takem slučaju je najbolje, da dovoli država učno svobodo ter da vzgojno delo družine in Cerkve z denarnimi prispevki podpira. Ta način je potrjen po ugodnem izkustvu v raznih državah; pri tem pa ne trpi ne napredek ne medsebojna strpnost in mirno sožitje državljanov.

Skrb za brambo in pospeševanje krščanske šole naj po želji svetega Očeta prevzame predvsem Katoliška akcija, saj gre tu zgolj za versko nalogo in dolžnost, ki naj se nje važnost vsem katoličanom neprestano zabičuje.

Kot končni in najvišji cilj vsega krščanskega vzgojnega dela označuje sveti Oče »sodelovanje z milostjo, da vzgojimo pravega, popolnega, krščanskega človeka«.

„Strašni in bogokletni zločini...“

Ko je tekla mučeniška kri na mehiških tleh, se je počasi, a le počasi zganil val ogorčenja zoper krivično in nečloveško preganjanje krščanskega imena. Se manj je pa bil kulturni svet spočetka pozoren na brezbožno početje sovjetskega boljšeizma, ki hoče uničiti na Ruskem prav vsako sled krščanskega življenja. Svetovno časopisje, ki zabeleži neznatne dogodke v svetu do podrobnosti natančno in vestno, se iz umljivih vzrokov brani, da bi poročalo celotno resnico, še bolj pa, da bi izreklo obsodbo ali pokazalo ogorčenje nad brezsrčno, satansko divjostjo, s katero zatira sedanja krutovlada na Ruskem vse, kar je verskega, ter tira dobro rusko ljudstvo v brezboštvo.

Sveti Oče, papež Pij XI, ki mu ob vzdihih ruskih mučencev krvavi srce, se je obrnil najprej do vlad, ki so bile zastopane na konferenci v Genovi ter je predlagal, naj zahtevajo od ruske sovjetske vlade, da dovoli in prizna svobodo verskega izpovedanja in bogočastja, če hoče, da bo priznana. Toda prevladali so zgolj zunanji, svetni interesi, ki bi bili pač bolj varovani, če bi razne vlade v glavnem vpoštevale pravice Boga. Posredovanje papeževo je bilo, žal, zavrnjeno.

Dne 8. februarja t. l. se je papež zopet oglašil in sicer s tako odločnostjo, ki zbuja pozornost. S posbnim pismom je otvoril pričakovano ofenzivo proti boljšeizmu in proti boljšeivistični Rusiji. Okrožnica je sestavljena v najostrejšem tonu in ima namen, da obrne pozornost vsega kulturnega sveta na zločinstva ruskih sovjetskih krogov.

Pismo se začne: »Strašni in bogokletni zločini, ki se vsak dan ponavljajo in postrujejo proti Bogu in proti dušam ruskega naroda, so najgloblje razburili naša čustva.« — Papež z žalostjo ugotavlja, da boljšeizem predvsem ograža in pokvarja mladino, ki jo zapeljuje v vse pregrehe, in da krši celo človeško naravo.

»Spričo tolike nezmernosti bogokletstva ni katoliška Cerkev nikdar prenehala moliti,« naglašava sveti Oče. Ustanovila je posebno komisijo, da obvesti svet o grozodejstvih boljšeizma, ki je dal v zadnjih božičnih praznikih zapreti na stotine ruskih cerkva in sežgati na stotine svetih podob. Tudi prazniki so bili odpravljani.

Slo je tako daleč, da so z grožnjami in silo tirali delavstvo k zatajevanju in k odpadu od vere, drugače so jim odrekli krušne karte, ali so jih odslovili od dela.

Razen tega so vprizarjali brezbožniki po ruskih mestih bogokletne karnevale, pri katerih je polodrasla mladina zasramovala in zapljuvala razpelo.

Skrajni čas je, da se vsi dobri in čuteči verniki združimo in v glasnih ugovorih pokažemo, da čutimo s trpečimi sorabrat, da obsojamo to divje in barbarsko sovraštvo brezbožnih brezsrčnežev v boljšeivskih vrstah. Naj se v dopustno obrambo verske svobode združijo vsi, ki imajo še količkaj človečanstva v sebi.

Krščanska zavest nam pa poleg tega vелеva, da se združimo tudi v veliko armado molitve. Naše skupne prošnje bodo pripomogle, da se bo zrušil naval sovjetskega pekla.

Papež Pij XI. nam daje sam najlepši zgled. V svojem pismu obljublja, da bo zlasti na praznik sv. Jožefa, dne 19. marca, opravil sveto daritev na grobu sv. Petra, ter prosil vse svetnike za rešitev ruskega naroda iz tolike groze. Sveti Oče izraža upanje, da se bo katoliška Cerkev vsega sveta s spokornimi deli, z molitvijo in prejemom sv. zakramentov soudeležila te prošnjejske akcije.

Želja svetega Očeta naj nam bo ukaz!

Protesti proti bogokletnemu boljšeivskemu preganjanju kristjanov so se jeli množiti. Kakor lavina raste ogorčenje krščanskega sveta. — Za osrednji odbor apostolstva sv. Cirila in Metoda je nadškof Leopold Prečan razglasil ognjevit ugovor, ki ga je na uvodnem mestu objavil tudi rimski list »Osservatore Romano«. Med drugim pravi tudi to-le: »Povzdiguje mo svoj glas v javen protest proti izzivalni kršitvi najosnovnejših človeških pravic do svobode..., proti uničevanju tisočletne krščanske kulture in nravnosti... Osrednji odbor obsoja z vsem ogorčenjem to nizkotno žalitev človeških pravic s strani sovjetske vlade...«

Na Škotskem, v Nemčiji, zlasti pa na Angleškem se ustanavljajo odbori, ki skrbе, da se vrše številni protestni shodi proti boljšeivskemu divjanju.

Posebno veliko je ogorčenje Anglije. Glavni tajnik protestnega gibanja je izja-

vil: »Kako bi mogli mirno živeti mi, ki verujemo v Boga, če se na tako nezaslišan način tepta verska svoboda v Rusiji. Sramotno in ponižujoče bi bilo, če bi se ne pridružili ugovoru kulturnega sveta, če bi se ne zavzeli za nedolžne trpine.«

Predsednik protestnega združenja proti verskemu strahovladanju na Ruskem je zahteval, da je treba oklicati križno vojno proti sovjetom. Ni dvoma, da bo vsesplošna obsodba ruskega terorja imela uspeh.

Poživniki.

And. Orehek.

II.

Mično je v poletnem času gledati dolgo vrsto koscev, ki v lazcu režejo sočno travo. Red za redjo se zgrinja pred njimi. Vrisk, smeh, mladostna prešernost. Visok, rdečeličen fant zavihanih rokavov zadene s koso v sršenovo gnezdo v zemlji, z drobnim mahom poraščen. Razdražene žuželke se zakadijo vanj, da popusti delo in na vse pretege beži, sršeni za njim pa tudi za drugimi kosci; njih vrsta se zmeša, ta in oni zakriči bolečine in si puli strupeno želo iz obraza, iz vratu, iz razgaljenih prsi.

Tako so se zazibale vrste poživnikov in pijancev, ko so zvedeli za sklep odbora fantovske Marijine družbe, da bo zana-prej on kasiral ženitovanjska darila.

Kako je bilo mogoče, da je odbor napravil tak sklep? Ali je upal na uspeh? Seveda je upal. Ogromna večina fantov je bila v družbi, čudno bi bilo, ako ne bi prodrla tako zdrava misel. Saj par izgublencev, ki niso bili v družbi, vendar ne sme ničesar pomeniti nasproti množici Marijinih fantov. Ko bi družba ne bila tako mnogoštevilna, bi bilo kajpada brezupno, zahtevati od fantov, da dajo iz rok ženitovanjski denar, ki so z njim poljubno ravnali kar pomni ta rod. Silna je moč organizacije. Kdo bo kos neštetim fantovskim mladost, lahkomiselnost in slaba priložnost? Samo Marijina družba, če je v nji večina fantov in če ima previdno, pa pogumno in odločno vodstvo. Koliko dobrega bi lahko napravile fantovske Marijine družbe! Pravo apostolsko delo. Kako hvaležni bi jim bili starši, kako hvaležni fantje sami, ko bo minila mladostna vrto-glavost!

Vsaka dobra stvar pa mora iti skozi ogenj preizkušnje.

»Naj sklepajo, kar hočejo,« so vpili poživniki v gostilni pri Jožku. »Kaj takega še ni bilo slišati. Ne sme in ne sme obveljati. Če bodo denar pobirali, naj pa še

pojejo sami. Bomo videli, kako bodo tisti odborniki peli.«

»Denar je vaš, fantovski, vi ste ga zaslužili,« so ščuvali poživniki fante. »Ali boste pustili, da drugi rogovilijo z njim? Zapili ga bodo, vi se boste pa oblizovali in suhe slinice požirali.«

»Za vašo čast gre,« je kričal Lovrenček Skok s Ceste, poglavar vinskih bratcev. »Dozdaj ste bili vi gospodarji fantovskega denarja, zanaprej bo komandiral odbor. Kdo pa je tisti odbor? To sta kaplan in Jurček.«

»Gospoda kaplana pusti pri miru, Skok, drugače ti bom pomagal, da boš tri solnca zagledal,« poraste Tomažev Alfonz, nekakšen vodja fantov s Ceste in Zdenske vasi, pa velik prijatelj kaplanov, zares velik, ker je meril skoraj dva metra. Kamor bi padla njegova težka pest, ne bi več pomigalo življenje. Velikanski medved z dobrim, otroškim srcem. Tiste dni je bil v hudih škripcih, sam ni vedel, kaj bi napravil. Sprejel je 200 Din od Bušcajevega ženina, zdaj pa kaže, da bo cela vojska zaradi tega denarja. Bil je sicer v družbi, ali na tistem mu je mrzela misel, da bi dal denar iz rok. Eno pa je vedel z gotovostjo: da ne bo storil ničesar, kar bi gospodu kaplanu ne bilo všeč. Tako velika in moška je bila ljubezen v srcu velikega Alfonza.

»Če ne kaplan, pa Jurček!« vpije Skok, ki se je dvignjene pesti visokega fanta ustrašil in se takoj potuhnil. »On je vsega kriv, Jurček, ta bajtar, ta hinavski bogomolek!« Tako je kričal Skok, čigar hišica, od dveh strani podprta, je kazala na strehi rebra in je bila do slemenov zadolžena. Jurčkov dom v Zdenski vasi je v primeri z njo prava graščina.

Dobrépoljski Jurček! Od ribniške Ohceti do Krvavih Peči, od svetoanskih Sten do Starega Gradu je imenitno njegovo ime, v Dobrépoljah ga pozna vsak otrok. Ponižen fant je to in hud bo, ko bo bral te vrstice. Ali če smejo ljudje kazati

na kakega malopridneža in svariti: taki nikar ne bodite, zakaj ne bi smeli videti resnično dobrega, delavnega, požrtvovalnega fanta in klicati: taki bodite! Piše se Jurij Žagar. Videl je že Abrahama, pa je še krepak, da bi mu jih ne prisodil dosti čez trideset. Abstinenca, delo in red v dušnem in telesnem življenju ga ohranja mladostnega, čilega, vedno veselega. Pred mnogo leti je kot petnajstleten fantiček tam od Čabra s culico v roki priromal v dobrépoljsko ravan, si poiskal mojstra in se izučil krojaške obrti. Tiste čase so speljavali železnico od Grosupljeja na Kočevje. Jurček je popustil šivanko ter se lotil krampa in lopate. Zaslužil je pri železnici toliko, da je mogel v Ameriko. Tam si je prigaral in pristradal premoženje, se vrnil v domovino, nakupil v Zdenski vasi nekaj zemlje in si postavil ličen dom. Druga za drugo so se mu ponujale neveste, on pa jih je odklanjal: »Ne boste me!« in je ostal samski. Pa menite, da hodi zanemarjen in posvaljkan, ko nima ženske nege? Ob nedeljah je ves prazničen kakor bi ga iz škatlice vzela. Pa je morda zapuščen in prazen njegov dom? Toľiko cvetic, božjih in Marijinih kipov ima malokatera cerkev, kakor jih je tam. Le poslušajte! Nekega večera pred vojno se pozno v noč zaklati v Zdensko vas polk vojaštva. Vojaki so imeli tukaj prenočiti, takoj drugi dan pa odriniti dalje proti italijanski meji. Prostake in manjše šarže so potaknili po hlevih in stanovanjih, saj je Zdenska vas velika in premožna, ali kam dejati polkovnika? Župan Jakob je bil v hudih stiskah. Kar mu zablisle v glavi: polkovnika naj vzame Jurček! Visoki vojak je zvečer še nekaj časa po gostilnah pijančeval, potem pa ga je ordonančni častnik pripeljal k Jurčku. Ker so mu vinski duhovi lajšali zaspanec, se polkovnik pri dohodu ni dosti zmenil za okolico. Ko pa se zjutraj prebudi, se začuden ozira okrog sebe, si mane zaspane oči, ki mu begajo od enega nabožnega kipa do drugega — pred Srcem Jezusovim in pred Devico Brezmadežno je ponižno migljala rdečkasta lučka — nato pa plane iz postelje: »Donnerwetter« — grom in strela! — v katoliški kapelici nisem še nikoli spal!« — Vidite, tak je Jurčkov dom. Tudi kuha si fant sam. V jedilni shrambi se lesketa vrsta kuhinjske posode in krožnikov, ste-

Honthorst.

London, National Gallerie.

Kristus pred Pilatom.

klenine in porcelana, vse čisto in snažno, da bi se marsikatera kuharica lahko k njemu prišla učiti snage in reda. Zelo je postrežljiv in gostoljuben. Rad sprejema in pogoščuje poštene dijake in bogoslovce, domači fantje se stalno zbirajo okoli njega.

Ko je prišel iz Amerike, je takoj vstopil v dobrépoljsko mladeniško Marijino družbo. Želel je ostati samski. Bolj jasno kakor marsikdo, ki zavzema odličnejše družabno stališče, je spoznal, kako naj usmeri svoje življenje, da bo Božu všeč, da bo zveličal sebe in da bo tudi bližnjemu pomagal v nebesa. Dani so bili vsi pogoji, da bi se lahko, prav lahko in prav dobro oženil. Vest pa mu je govorila: Božja volja je drugačna in ta je prva. Reši dušo, je zapisano na misijonskem križu.

Marsikak star fant je suha veja na duhovnem drevesu župnije. Oženil se ni, ker ni bilo prilike ali ni bilo denarja ali

iz strahu pred dolžnostmi nasproti družini. Božji nameni niso odločevali. Zato mu dnevi potekajo v samotni zapuščenosti brez blažilnega vpliva na mlajši rod. Da ima ob nedeljah svoj firkeljček in za svojo pipico ščepec tobaka, pa so izpolnjene vse želje. Neredko tak star fant zaide med poživnike.

Jurček ni bil suha veja. Ni pozabil, kaj je obljubil Mariji ob sprejemu v Marijino družbo: »Trdno sklenem, da ti bom vedno zvesto služil in skrbel po svojih močeh, da ti bodo služili tudi drugi.« Tiste čase, ko se je ženil Buščajev Tone, je bil v najkrepkejši dobi in prednik dobropolske mladeniške Marijine družbe. Ni bil prednik samo po imenu, da bi nosil čast, ampak se je zavedal, da so s častjo združene tudi dolžnosti. Če je videl Marijinega fanta, da med službo božjo stoji zunaj cerkve, kar hitro ga je pritiral v božji hram. Ali — ali! Ali greš v cerkev ali boš pri shodu posvarjen. Kakšen Marijin sin si, če se bojiš iti v cerkev? Če je zalotil ponočnjaka na krivih potih, mu je napravil pridigo, da se je fant zaklinjal pri vseh svetnikih: »Nikoli več, Jurček!« Pametne matere so mu bile hvaležne, dobri fantje so ga radi imeli, slabiči so ga

gledali po strani in se ga bali, naravnost sovražili pa so ga najslabši med slabimi, poživniki in pijanci.

V četrtek po Buščajevi poroki je imel opravke na postaji. Pri Stari luži sreča Tomaževega fantovskega vodjo.

»Imaš še Buščajev denar, Alfonz?«

»Še.«

»Veš, kaj je sklenjeno. Sile pa ne maro delati fantom. Prostovoljno naj se odločijo, da prepustijo denar družbeni blagajni. Tudi ti si v družbi, gotovo nam boš rad šel na roko. Domenite se, kje naj v ta namen pridemo skupaj, fantje in nekaj odbornikov.«

»Je že domenjeno, Jurček. Danes zvečer pri Jožku.«

»V gostilni? Alfonz, v gostilno jaz ne grem in tudi drugi odborniki ne. To je družbena zadeva, ki se ne sme obravnavati v gostilni med pijanci.«

»Kakor hočeš. To je fantovska zadeva, ki se bo obravnavala tam, kjer fantje hočejo. Če ti je prav, pridi, če nočeš, ostani doma,« zakliče dolgi fant in razdražen odide.

Jurček gleda za njim žalosten in v skrbeh: »Jejhata no, ta reč ne pojde gladko.«

Katoliška akcija.

Molimo za naš rod!

Škofijski odbor »Katoliške akcije« za ljubljansko škofijo je v svojih zadnjih sejah razmišljal, kako bi v našem narodu mogel zbuditi zavest, da je treba za velike skupne dobrine vsega našega rodu tudi veliko osebne in skupne molitve. Uredništvo »Bogoljuba« zaradi tega opozarja vse svoje naročnike in čitatelje na potrebo molitve za naš rod, posebno tudi za vse one njegove člane, ki živijo v drugih delih sveta, v drugih državah, ločeni od domače zemlje in skupnosti.

Preti jim dvojna nevarnost. Kuga modernega poganstva, razkroj krščanskega mišljenja in življenja se plazi tudi že v našem narodu. Opaža se to prav posebno pri onih njegovih sinovih in hčerah, ki so iztrgani iz domače skupnosti. Žalostno je, kako hitro omahnejo versko in moralno; navadno so taki potem izgubljeni tudi za naš rod ter, kar je še hujše, za Boga in sv. Cerkev.

Našim ljudem pa preti še druga velika nevarnost: da bodo namreč

podlegli gospodarsko, v borbi za vsakdanji kruh.

Vse delovanje socialnih, prosvetnih, kulturnih, narodnih organizacij, ki gre za tem, da se na temelju krščanskih načel zavaruje, ohrani in utrdi naša narodna skupnost, je važno in potrebno. Zavedati pa se moramo vsi, da je treba poleg dela tudi veliko molitve za naš rod. Mnogo se moli že za velike namene svete Cerkve, za misijone i. dr. A če naš rod izgubi ljubezen do dediščine svojih očetov, do vere in nramnega življenja, bo izgubil tudi zmisel za naloge splošnega krščanskega občestva. Kristus sam nam je naročil: Prosite in se vam bo dalo, trkajte in se vam bo odprlo. Zato molimo za naš rod, da ostane zvest v katoliški veri, da ohrani in pogloblja zvestobo do Boga, do sv. Cerkve in do svoje domače zemlje v kakršnekoli zunanje razmere že pride. Vse naj družijo skupna molitev za ves naš rod, in naj iz molitve zaživi tudi skupna medsebojna ljubezen.

Apostoli lepe ljubezni.

Alozij Košmerlj.

V marcu imamo dva prelepa praznika: god sv. Jožefa in Marijino oznanjenje. Dvoje src, polnih najlepše, najčistejše, najplemenitejše ljubezni se ob teh dnevih razkriva pred našimi dušnimi očmi. Kakor dve roži sta Jožef in Marija, dve roži, rdeči od žarne ljubezni in vendar kot dve liliji, neoskrunjeni v svoji jasni čistosti.

Mnogo zakonskih zvez se je v tem predpustu pri nas sklenilo, mnogo src se vedno pripravlja na sveti, resni zakonski stan. Mladenci in dekleta! Kakšna je vaša ljubezen?

Ljubezen — kako mila in sladka je ta beseda! Kako drhti mlada duša v neznanem, sladkem hrepenenju, ko jo zajame ljubezni čar! V lepi, čisti ljubezni mladih src je nekaj vzvišenega, nekaj božjega.

A ni vse ljubezen, kar nosi to ime. Mnogi govore o ljubezni, pa so njih srca le od strasti razpaljena, usužnjena od divjega poželenja. V takih srcih lilije ne rastejo in rože čiste ljubezni ne cveto. V takih srcih gine plemenitost in dostojnost. Veličastni tempelj Sv. Duha se ruši v prah.

Mladenci in dekleta, ki se pripravljate na zakonsko življenje, bodi vaša priprava na ta veliki zakrament taka, kot je bila pri deviškem ženinu svetem Jožefu in njegovi prečisti nevesti Mariji. Bodite apostoli lepe ljubezni! — to je klic katoliške akcije v vašo mladost.

Kako pa sta se pripravljala na zakonsko zvezo sv. Jožef in Marija?

a) Najlepša in poglobitna priprava obeh je bilo čisto, nedolžno življenje, neoskrunjena mladost. Z lilijo v roki in z lilijo v srcu sta stopala pred poročni oltar. Z nepopisnim veseljem je zrl na to zvezo večni, trikrat sveti Bog, v potokih je lila božja milost na mladi, plemeniti zakonski par. Dve liliji sta se združili, da bo njun vonj še lepši. Bodimo prepričani, da je tudi danes še najbolj gotova pot do srečnega zakona: pobožno in čisto življenje.

Kaj naj rečemo o znanjih? Dovoljena so, če imata oba pravi na-

men, da se poročita in je upanje, da se bo poroka v doglednem času lahko sklenila. Treba pa je tu velike previdnosti. Ako se znanje sklepa lahkomišljeno, iz grešnega poželenja, brez ozira na zakon, je to ognjišče smrtnih grehov, ki že vnaprej zastupi v korenini vse zakonsko in družinsko življenje, pa odganja božji blagoslov, ruši medsebojno spoštovanje in ima nad vse bridke in žalostne posledice. Znanja brez ozira in brez upanja na poroko so grešna in prepovedana, ker so največja bližnja priložnost za greh. Kako se mlada srca po njih oskrunjajo, kako zamira v takem znanju vsa sramežljivost in čista ljubezen! Grešno znanje je pot v pekel.

b) Sv. Jožef in Marija sta se poročila zato, ker sta spoznala, da Bog tako hoče. Tako naj se vsak pred vstopom v zakonski stan posvetuje z Bogom o svojem poklicu. Ali je božja volja, da se poročim? Dobro naj vse premisli, prisrčno naj prosi Boga za razsvetljenje v tej prevažni odločitvi. Vpraša naj starše za svet, četudi ni ravno dolžan ravnati se vselej po njih besedi. Velja naj za vsakega tole

Mož bolečin.

Beuronska šola.

Sv. Jožef.

veliko, sveto načelo: Hočem to, kar hoče Bog. Ne bom poslušal svoje strasti, spolniti hočem le božjo voljo.

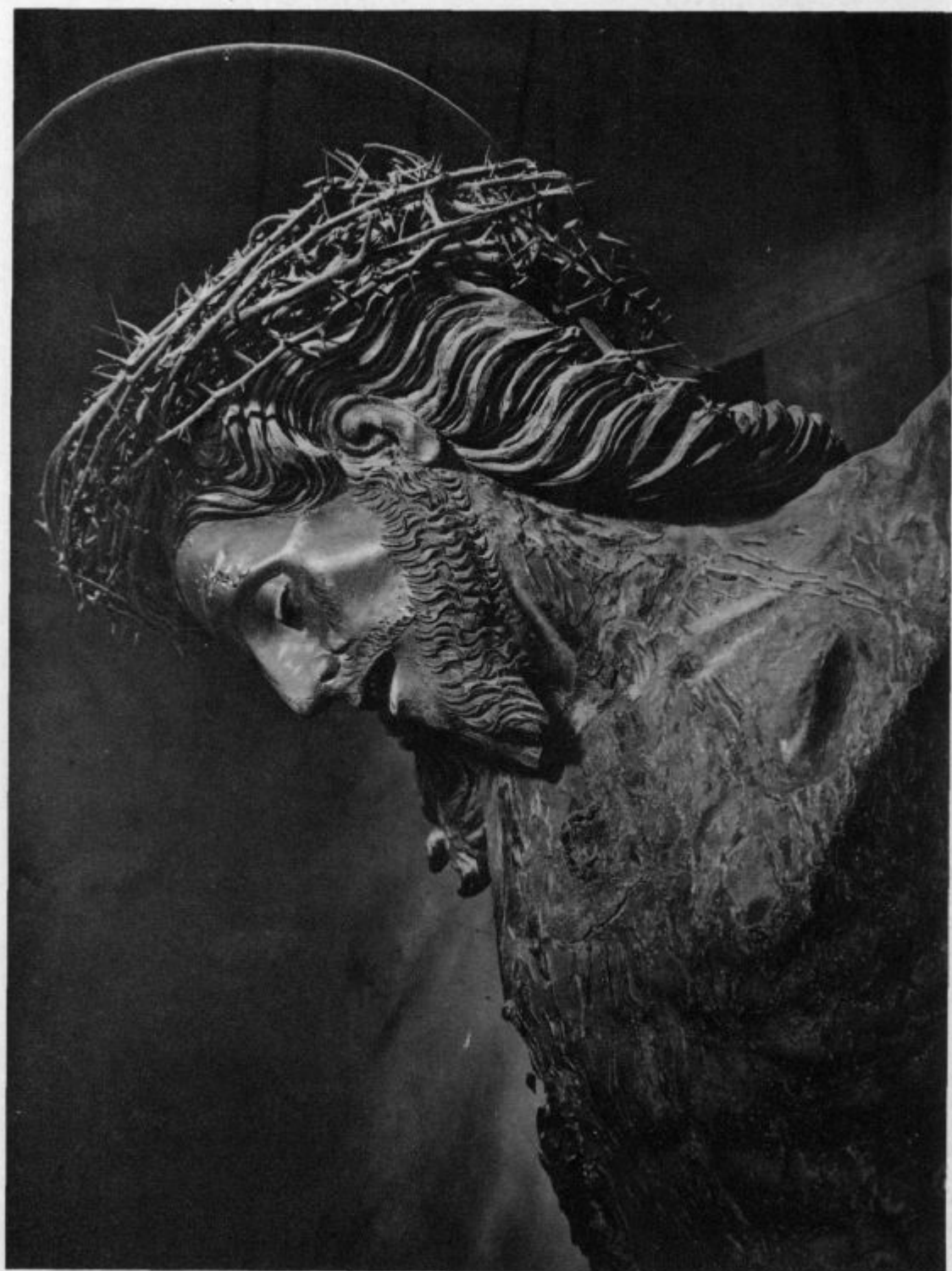
Če se v srcu vzbudi nagnjenje, se nikar takoj ne vdaj! Vprašaj se prej: Kaj pa pravi Bog in moja vest in moja pamet? Zakonska vez veže za vedno. Hišo ali njivo lahko prodaš, zakonski drug se ne more zamenjati. Če se srce vname, dostikrat prevara, saj že pregovor pravi, da je srce slab svetovavec. Zato le pameten premislek in prisrčna molitev in posvetuj se s spovednikom in modrimi ljudmi.

c) Sv. Jožef in Marija sta se poročila po resnem preudarku. Pri odločitvi pa nista gledala na bogastvo ali telesno lepoto. Odločilno vpra-

šanje jima je bilo: vera in poštenje. Ko bi mladi ljudje gledali predvsem na to, koliko manj nesrečnih zakonov bi bilo, koliko bridkih razočaranj bi bilo prihranjenih. Pa mnogi gledajo le na zunanost, na lepoto in plemenitost duše pa nič. Zunanost hitro mine in če je bila duša prazna, na čem naj sloni življenska sreča? Koliko je lepih, zgovornih in premožnih, pa je življenje ob njihovi strani pekel. Mladeniči in dekleta! Ko izbirate zakonskega druga, glejte globoko v srce! Kaj lepota obraza, kaj veliko premoženje, če je srce surovo, brezbožno, razuzdano! Skupna vera, pridne roke, pošteno, pobožno in ljubeče srce — to je najboljše poroštvo trajne zakonske sreče.

č) Sv. Jožef in Marija sta stopila v sveti zakon s trdno voljo žrtvovati se drug za drugega in za družino. Brez žrtve ni srečnega zakonskega in družinskega življenja. Mladim ljudem se zdi zakonsko življenje z rožami posuto. O, kako kmalu se izpod rož pokaže ostro trnje težkih dolžnosti in žrtev. S poroko se konča brezskrbna mladost in začne jarem, ki ostane do smrti. Seveda je v srečnem zakonu tudi veliko lepega — ljubezen in iskrena vzajemnost — vendar skrbi in težave in bridkosti niso nobenim zakoncem prihranjene. Vsi, ki stopate pred oltar, ne pozabite: Za srečen zakon je treba veliko krščanskega duha, moči, zvestobe, vdanosti in tihih, skritih žrtev!

Mladeniči in dekleta — apostoli lepe ljubezni po zgledu sv. Jožefa in Marije! Naj onadva vodita vaš korak k poročnemu oltarju, da ne boste krenili s prave poti. In če pride kdaj vaš poročni dan, da bi stali pred duhovnikom Gospodovim kot sv. Jožef in Marija: s čistim srcem, z veseljem spominom na lepo mladost, z velikim zaupanjem in mlado, neoskrunjeno ljubeznijo, imate v sebi zagotovilo, da bo šlo vse po sreči in da boste zakonski jarem z lahkoto in vdanostjo prenašali. Blagoslovljena bo vaša zveza, Jožef in Marija in Jezus med njima bodo veseli svatje na vaši poroki, dobrohotni tovariši vaše življenske poti.

Innocenzo da Palermo.

Nagnil je glavo in izdihnil.

Assisi.

NAMARIJINIHPOTIH

Kakor za ogledalo.

3. Čemu pa to!

Janez Langerholz.

V pravilniku za M. D. stoji zapisano: »Vsak član naj si šteje v častno dolžnost, da prejme sv. zakramente vsak mesec vsaj enkrat.«

Moram povedati, da je tale stavek za marsikatero novinko kamen, ki si ga ne upa odvaliti in zato rajši odpade na svojo škodo; in spet moram povedati, da Juda Iškariot današnjih dni prav o tem predmetu silno rad vprašuje: »Čemu ta potrata!«

Naj, drage tovarišice, vam in vsem, ki boste morebiti kdaj brali moje spomine, zapišem, kaj smo o tej stvari slišale pri naših shodih. (Priobčevalec dostavlja še to željo, da bi vsi naši prijatelji videli tu vzor, kako si lahko misli, ki jih slišimo v cerkvi pri pridigi, pri razlagi krščanskega nauka ali pri družbenih shodih, zapišemo in jih še v poznejših dneh s pridom prebiramo.)

»Stara, že skoro onemogla janzenistovska kača,« je govoril naš gospod voditelj »je slišala ukaz o mesečnem obhajilu, pa je zapihala s svojimi strupenimi usti, pa je zamigala s svojim repom in je skušala porabiti zadnjo svojo moč in zvijačo, da bi ostalo to pravilo zapisano samo v pravilih in da bi nikdar ne postalo življenjska potreba vsake naše družbe in vsakega našega človeka.«

Resnica!

Celo taki ljudje, ki smo jih imeli za dobre, pa so živeli vsaj z eno nogo še v tistih starih bogomrzkih časih, so modrovali: »Včasih pa tega ni bilo, pa je bilo ravno tako vse dobro in vse prav. Za Veliko noč smo šli k sv. zakramentom, morda še za advent, potem pa je bil mir skozi celo leto.

Mi smo pa pri naših shodih brali sveto pismo in tam je bilo zapisano, da so bili kristjani že v času apostolov stanovitni v njihovem nauku in bratski skupnosti, v lomljenju kruha in v molitvah. Lomljenje kruha pa da pomeni po nauku učenih mož

sv. mašo, med katero so verniki pristopali k sv. obhajilu.

Kaj je bilo torej prej: pogostno, da celo vsakdanje sv. obhajilo ali pa preje-manje sv. zakramentov samo po enkrat na leto?

In da je bilo vse dobro in vse prav. Dvomimo. Saj vemo, da sv. Cerkev te navade ni nikdar odobrila. Vsaj enkrat na leto: sv. Cerkev hoče reči s tem: najmanj enkrat na leto, ne pa, da zadostuje enkratna spoved. Vemo pa za željo Pija X., ki je hotel obnoviti navado iz apostolskih dni.

In kdo je za katoličana več: Kristusov namestnik Pij X. ali pa krivoverec Janzenij?

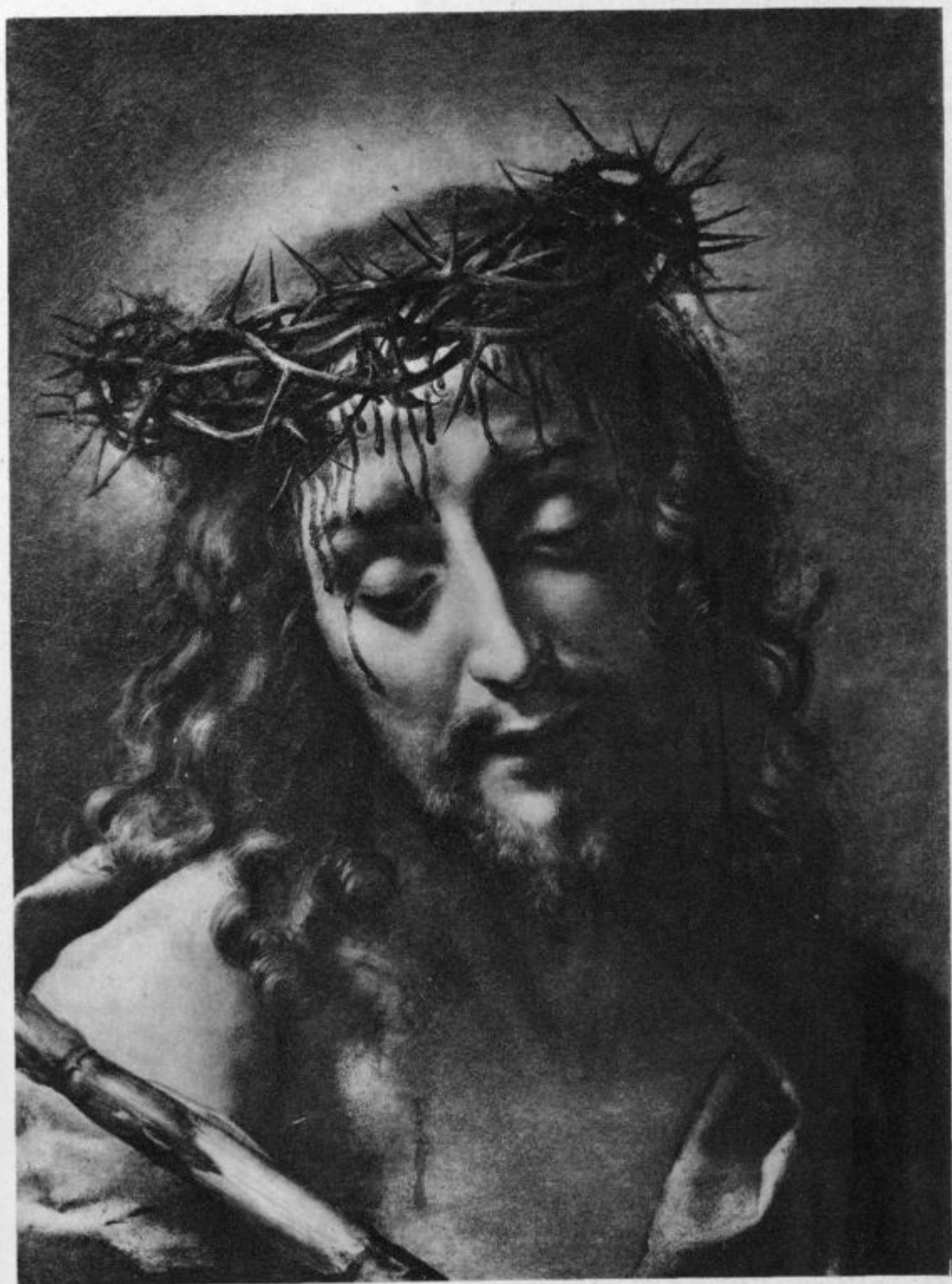
Ko smo jim to dopovedovali, so pa prišli na dan z novo iznajdbo: »Pa čemu naj bi hodil k spovedi, ko pa nimam ničesar povedati!«

»Ti ljuba nedolžnost!« so dejali nam pri shodu. »Veste dekleta, takemu čudaku bi človek najrajši dejal: Ti, prijatelj, stopi no tjale k oltarju, pa deni podobno sv. Neže proč in se vstopi na njeno mesto, ti sam živ svetnik!«

Toda šalo na stran. Že sv. Jakob je zapisal staro resnico, da v marsičem grešimo vsi. Marsikdaj iz hudobije, mnogokrat iz slabosti. Dal Bog, da bi večkrat iz slabosti, čeprav greh na zunaj nikoli ni lep. Resnica pa je, da je takim ljudem, ki na opisani način kažejo svojo nedolžnost, vest nekako otopela, da svojih slabosti in pomanjkljivosti kar več ne čutijo. In kdo ve, če taka otopelost duha in vesti ni že naravnost kazen božja?«

Spet so vstali drugi in so se jezili na nas: »Drenjate se okrog spovednice, mi pa ne moremo priti na vrsto, če bi prav radi.«

Ni prazna beseda to. Pri družbeni seji je zvedel naš voditelj za to pritožbo, pa je takoj ukrenil vse potrebno. Po svojih

Carlo Dolci.

Glejte, človek!

Rim, Galleria Corsini.

Glej, dekla sem Gospodova.

previdnosti in po razmerah v župniji nam je dal navodila, kdaj naj prihajamo in kako naj prihajamo, da bo red. Prvo nedeljo v mesecu moškimi! Ženska naj ne hodi zlasti ob nedeljah nikdar na moško stran k spovedi!

»Sicer pa,« tako je nadaljeval dobri mož, »delajo pri spovednicah največ drena vprav tisti, ki najmanjkrat pridejo k spovedi. To se malo čudno sliši, pa je res. Enkrat, dvakrat v letu pridejo. In kako pripravljene! Pa če bi se tudi hoteli dobro pripraviti, je — po človeško govoreno — nemogoče, da bi mogli kar v naglici natančno opraviti svojo spoved. Pozabljivost človeška je itak velika. In le verjemite: Kadar gre za dušo, takrat hudobni duh tudi ne miruje in to našo slabost še bolj potemni. Zato pa so nemalokrat take spovedi kljub prizadevanju spovednikov, kljub povpraševanju in poizvedovanju zelo zelo dvomljive vrednosti. In še to si zapomnite: vsi tisti »letniki« in »polletniki«, kakor jim pravimo, igrajo jako nevarno

igro za svoje zveličanje. Želim jim, da bi jo dobili, toda nevarno je, zelo nevarno.«

»Kaj vendar pripovedujete pri spovedi?« so se jezili nekateri. »Ali ste take grešnice? Le škoda, da ste v družbi!«

»Nikjer ne stoji zapisano,« smo spet slišale pri shodu, »da moramo biti radi pogostnega prejemanja sv. zakramentov kdo ve kako velike grešnice. Govorimo v primeri. Mi vsi smo božji najemniki. Najemnik mora plačevati gospodarju, za kar sta se domenila. Čim bolj v redu plačuje, tem lažje poravnava svoje račune, in čim bolj odklada, tem težje mu je plačevati. Tudi mi moramo gledati, da si bomo svoje račune z Bogom kolikor mogoče olajšali in okrajšali. Gospodarja morebiti še kdo malo ogoljufa in ocigani; Bog pa, tako smo se kdaj učili, ne more ne goljufati in ne goljufan biti. In prav je, da se obtožujemo tudi malih grehov, čeprav to ni nikjer zapovedano.«*

Vstajajo spet novi tožniki zoper nas in pravijo: »Le čemu prejimate tolikokrat na teden, na mesec in na leto sv. zakramente? Nič se ne pozna, da bi bili zato kaj boljši.«

Nič se ne pozna? Mislím, da so dobre besede našega gospoda voditelja: »Kdo pa ve, da se nič ne pozna? Sam Bog ve, kako bi mi zabredli brez božje milosti. Moramo pa sodelovati z njegovo milostjo. Sodelovanje je nujno potrebno. Kdor ne bo sodeloval, ne bo napredoval. V lepi primeri je to izrazil že naš Zveličar: »Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj (sodelovanje!), ne more biti moj učenec.« Mnogi pa morebiti res dobro začno, toda premalo sodelujejo, pa opešajo. Kdo namreč izmed vas — besede Gospodove so to — kí hoče zidati stolp, ne sede poprej in ne računi stroškov, ali ima zadosti, da ga dozida; da bi se mu potlej, ko bi postavil temelj in bi ne mogel dela dovršiti, ne začeli vsi, ki bi to videli, posmehovati in govoriti: »Ta človek je začel zidati, pa ni mogel dovršiti.« Sodelujmo, napredujmo pa bomo ta očitek izbrisali!«

* Priporočljiva je knjiga P. Scharsch O. M. J. — dr. Fr. Jerè, Spoved malih grehov, ki je pa razprodana, a se bo oskrbel nov natis.

Oglasil se je še en rod in je poln nezno-
sne jeze začel oznanjevati svojo mo-
drost: »Ah, saj vemo! O sebi ne vedo ni-
česar povedati, zato pa hodijo te hinav-
ske duše k spovedi, pa nas obreku-
jejo in opravljajo.«

Gospod voditelj nas je na ta ugovor
pogledal, nekaj časa je molčal, potem pa
je odločil: Verjemite mi, da se je najtežje

boriti zoper zlobo in zoper neumnost. Ko
bi bil hudoben, bi rekel, da ti ljudje o dru-
gih sodijo tako, kakršne spoznajo in vidijo
sebe. Tako pa to res predrzno sodbo po-
milujmo in preko nje krepko nadaljujmo
svoje delo. Pustimo svet, naj govori po
svoje, mi pa poslušajmo Cerkev in njene
zapovedi in njena blagohotna navodila za
naše zveličanje.«

Pota milosti.

V kottičku »Na Marijinih potih« čita-
mo prav poučne in zajemljive dopise in
dogodke iz dnevnikov posameznih druž-
benk. Prišlo mi je na misel, da bi tudi
jaz opisala »Marijina pota«, po kate-
rih me je vodila milost božja. Naj bo v
zahvalo Njej, ki mi je izprosila že toliko
milosti. Ako se Vam zdi vredno objave,
pa sprejmite v »Bogoljuba«.¹

Imela sem tista leta, ko človek noče
več slišati, da je še otrok; razumno dekle
pa tudi še ni. Takrat so mi prigovarjali,
da naj vstopim v Mar. družbo. Nisem ma-
rala. Čudno! Saj, ko sem bila kot otrok v
Mar. vrtcu, sem komaj čakala, da bom
velika in da bom sprejeta v Mar. družbo.
Da, takrat! A pozneje je nevaren dih sveta
našel pot v moje srce; strupen veter je
zapihal med nežno otroško cvetje. Zato
sem se branila kongregacije, ker sem že-
lela biti prosta, brez vsakih obveznosti.
Nesrečnica se nisem zavedala, da sem
izven Mar. družbe tako močno usuznjena
človeški slabosti in grehu. Hotela sem biti
prosta, a ponujano prostost sem odklo-
nila. — Spet so mi prigovarjali, naj se
vendar vpišem, prigovarjali od vseh strani.
Pa naj bo, sem rekla; če moram prav
jaz biti v Mar. družbi, se bom pa toliko
potrudila, da bom tiste dolžnosti spol-
njevala. 17 let mi je bilo ob sprejemu.

Postala sem torej članica Mar. druž-
be. Ker nisem pristopila v družbo iz
lastnega spoznanja, ampak po prigovar-
janju drugih, nisem bila prav goreča čla-
nica; lepote Marijine družbe nisem poz-
nala. Par let pozneje sem šla služiti v
mesto, kjer je toliko vabljivega in mič-
nega za neizkušene človeka. Bivanje v
mestu mi je v srcu povzročilo boj, ali
k Mariji, ali med grešni svet. Hud je tak
boj; bila sem kakor na razpotju in nisem
vedela, kam naj krenem. Zdelo se mi je,

da slišim vabeče glasove: »Pridi, napoji
se z veseljem! Živi, uživaj, dokler si mla-
da, kaj boš samotarila! Bodi prosta, pridi!«
A spet sem čula glas vesti: »Nikar! Ali
ne veš, da si obljubila Mariji zvestobo?
Kaj jo hočeš sedaj zapustiti? Bodi Mari-
jina, ne prelamljaj obljube!« — Odločitev
je bila na tehtnici. Jaz bi bila rada sreč-
na, a nisem vedela, kje naj iščem sreče,
po kateri hrepeni vsako človeško srce.

Ko se je tako v razdvojenem srcu
vršil boj za odločitev, v kateri tabor naj
stopim, sem se udeležila shoda Marijine
družbe. Vse polno mladih, veselih deklet
sem videla tam. Zdelo se mi je, da me
vse vabi, naj se pridružim, naj ostanem
zvesta Mariji. Začela sem pogosteje za-
hajati tja, a tudi bolj in bolj sem bila
mirna in zadovoljna. »Ne v svet, ne v
ono pogubno veselje, v ono uničujočo
prostost,« sem si rekla. »Jaz ostanem
zvesta Mariji!« Tako je v meni dozorel
trdni sklep, da se oklenem Mar. družbe
za vselej. Trudila sem se, da bi vedno
zvesteje služila nebeški Materi, da bi jo
vedno bolj ljubila, da bi postala res njena
dobra hčerka.

Nebeška Gospa, ki me je že prej ne-
izmerno ljubila, se je sklanjala k meni
in mi je pripomogla, da sem bolj in bolj
razumela skrivnosti svete vere. Tako je
zopet rešila enega Adamovih otrok iz
temnih satanovih zank. Privedla je svo-
jemu Sinu ovčico, ki je bila v nevarnosti,
da se za vedno izgubi. Hvala Bogu, da
sem končno našla srečo pod Marijino
zastavo, našla zaklad v svetinji, našla
Njo, ki me bo spremljala na vseh mojih
potih, ki bo z mano pri vseh mojih delih.
Vesela, srečna sem bila, ko sem pozneje
s strahom opazovala pot, po kateri bi bila
hodila, če bi bila zapustila Marijo. Ko
sem vse to spoznala in videla nevarnosti,
iz katerih me je rešila roka Matere Ma-
rije, sem bila hvaležna Mariji za njeno
pomoč, hvaležna tudi vsem, ki so mi pri-
govarjali, naj vstopim v kongregacijo.

¹ Z veseljem ustrežamo. Zanimivi podatki iz
Vašega življenja naj bodo za pouk in opozorilo
vsem mladim, ki jih svet zavaja v lahkomišno
in vehedravo življenje, nato pa v propast. — Ur.

Sedaj sem dosegla prostost otrok božjih. Našla sem srečo, veselje, zadovoljnost; nihče na svetu ni tako srečen, da bi z njim zamenjala. Našla sem po Mariji Nješa, ki je Pot, Resnica in Življenje; Nješa, ki ne dela razlike, marveč sprejme vse, ki pridejo obteženi, a s skešanim srcem, in On jih poživi. Poživil in okreplil je tudi mene, ko me je k Njemu privedla Nješova Mati.

Hotela sem prostosti, a spoznala sem, da prostost je edino pri Bogu, pri Mariji v naročju sv. katol. Cerkve. Vsaka druga prostost vara, ker je le navidezna, v res-

nici pa oklepa človeško srce v težke verige grehov in zablod. Prostost za dekleta je v Marijini družbi. Pri Mariji se umiri nemirno mlado srce, in postaja z božjo pomočjo vedno bolj prosto grehov in slabosti.

Ta prostost je prava, in samo te si moramo želeli.

Toda, dokler živim, sem vedno v nevarnosti, da spet ne zablodim, kajti mnogokrat je volja dobra, meso pa slabo; zato prosim Tebe, nebeška Gospa in moja Mati, varuj me, brani me, kakor svojo last in posest!

N · A · C · I · L · J · U

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (Dalje.)

XII.

Gospod doktor Francišek Mora je imel par tisoč cekinov, zloženih v lepih papirnih zavitkih v svoji blagajni v lepo skladančico, da je razveseljevala oči.

Tisti dan je dobil gospod doktor večji račun, in da bi ga poravnal, je šel, odprl blagajno in zadovoljen nad skladančico je vzel en zavitek, odprl in denar se je prijetno vlegel po mizi.

Toda! Kaj je to? Na vsakem koncu, na enem: en sam zlatnik, na drugem: dva; vse drugo v sredi bakreni denar! — Ali vidi prav? — Da, prav!

»Nekdo si je privoščil šalo,« zagode, se nasmehne napol nejevoljno, napol zadovoljno, vzame ključ, spet odpre blagajno, spet razpečati drugi zavojček.

»Ista šala!«

Pa roka mu zatrepeta, usta se stisnejo v nevoljo.

Tretji zavojček, peti, deseti, vsi! Ista »šala«: na vsakem koncu zavitka: po eden, dva zlatnika, drugo v sredi: baker.

Gospod doktor Mora je zakričal.

Vsi priteko plahi v sobo: »Kaj je, za božjo voljo?«

»Okraden, pa še zasmehovan!«

Vsi so osumili Kristofa, samo oče ne. Saj so mu pripovedovali, kako gre zdaj pri Kristofu vse v najbolj gladkem redu in da celo sam krije stroške za obleko žene in otrok. In kako naj bi se mu bila posrečila zvijača, ki

je zahtevala precej časa? In saj nima ključa od blagajne!

Gospod doktor Mora je hotel priti stvari do dna in prišel je. Predobra in popustljiva mamica, gospa Agata, se je dala od čez glavo zadolženega sina pregovoriti, da mu je pomagala pri tej zvijači. Pri priložni priliki in po mnogih opravičbah je možu priznala: »Smilil se mi je. Da bi ga rešila upnikov in da bi sramota spet ne pala na vso družino, sem storila.«

Doktor Mora se ni pomiril. Razsrjen je bil ne toliko zaradi denarja samega, ampak zaradi sina: »Kaj, kaj ne vzdržujem jaz njega in njegove žene in njegovih otrok! Kaj nima poklica, da bi lahko z njim pošteno živel sebe in družino — pa ne; še krade očetu, tat, in se potem še norčuje iz njega!«

Gospa Agata je nekaj jecljala in se opravičevala, prilično ali neprilično. Gospod Mora pa ji je vzel ključke in jih izročil svoji mlajši hčeri, odločni Mariji.

Kristofu seveda ni dišala ta zadeva, ki se je skotila v očetovi blagajni, in ga ni bilo blizu. Morala ga je v tej zadevi, kot v vsaki zoprni, nadomestovati njegova žena Elizabeta: kar deževalo je nanjo očitkov in psovok.

Prav tiste dni se je vrnila Elizabeta od duhovnih vaj, ki jih je z moževim dovoljenjem in z mnogimi netečnimi opazkami obeh svačinj opravila v veliko dušno korist. V njih ji je govoril Gospod: »Odpri, ljuba hči, verige s svojega vratu. Zakaj zdaj ni več čas za suž-

nost.« Ljubezen je strah pregnala in Elizabeta je šla domov potolažena v duši, pa vendar s tako tesnim srcem, kot da se vrača iz nebes v vice.

In vračala se je iz nebes v vice. Ni se branila, ni se zagovarjala, ponižno je priznala: »To je posledica mojih grehov. Vem, nevredna sem, da me imate v svoji dobri družini. Jaz sem vzrok nesreče v družini, zakaj me s sramoto ne poženete proč?«

Doktor Mora pa je hotel še globlje: »Zakaj dela moj sin dolgove.« in prišel je do pravega vzroka: nedovoljeno prijateljstvo.

Vse drugo bi bil gospod Mora prej prenesel kakor sporočilo o izdajstvu zakonske zvestobe. Strlo ga je to poročilo: kap ga je zadela.

Vsa družina, ki je videla svojega prehranjevalca bolnega, je bila potrta. Elizabeta se je zatekla le k Bogu v molitvi in bila je uslišana: doktor Mora je čez nekaj dni zlezal iz postelje, ostala pa mu je slabost v nogah.

Med očetovo boleznijo pa sta njegovi hčeri nekaj poskusili: znebiti se Elizabete po-

polnoma. Zgovorili sta se z nekim advokatom, da je oblasti naznanil nedovoljeno občevanje Krištofovo. Najprej pa so se zgovorili, kako bi odstranili Elizabeto. Kdove zakaj naj bi šla v ženski samostan Della scaletta, kjer so bile zaprte kaznjenke.

Elizabeta je ostrmela, toda varhinji in advokat so znali navesti toliko vzrokov, da se je vdala, čeprav ne prepričana. Določene dne pride voz. Pri slovesu od otrok se onesvesti. Ko si odpomore, gre krepko k vozu: »Če Bog hoče, grem, kamor hoče.«

Voz je oddrdral k cerkvi dvanajsterih apostolov. Tam je bil dogovorjen sestanek z advokatom. Kmalu je prišel in s kislim obrazom povedal, da ni nič, da oblast ne dovoli, ker ni Elizabeta ničesar zakrivila.

Prav tedaj je prišel tudi Krištof mimo kakor slučajno. Kot da slutiti, da nekaj nameravajo zoper njegovo ženo, se je zavedel svoje dolžnosti, nemara bolj iz samoljubja kot iz ljubezni do žene. Zaukazal je: »Domov! Tam bomo govorili naprej!«

Za naše fante.

Kje je poštenost?

Pred nekaj leti sem bil pri vojakih na jugu naše države, v Stari Srbiji. Vzhodni običaji se umikajo zapadnim zlasti po mestih Stare Srbije. Ljudje na deželi pa še nosijo slikovite narodne noše, kakor so jih naši predniki nosili pred par stoletji. Večinoma so vere muslimanske in pravoslavne in nekaj katoličanov. Slučajno sem dobil k vojakom »Bogoljuba«. Bil mi je dragocen spomin na ljubi domači slovenski kraj. Z vso ljubeznijo sem ga prečital. Dal sem ga potem še svojemu prijatelju, ki ga ni mogel prehvaliti; potem pa je šel iz roke v roko; povsod je bil dobrodošel.

»Bogoljub« je glasilo poštenih fantov, ki so Bogu ljubi in Mariji. Fant, ki čita

»Bogoljub« in se po njem ravna, bo gotovo ostal plemenit. Ko bi vsi fantje črpali iz »Bogoljuba« nauke, bi izginil iz njih vrst oni podli, hlapčevski duh, ki je vzrok, da se marsikdo na tujem, n. pr. pri vojakih, takoj oprime podlosti tovarišev ter potem hujše preklinja in psuje, kakor tisti, od katerih se je grdih razvad navzel. Bog daj, da bi se vsi slovenski fantje nazvali nazorov »Bogoljuba«. Če se bo to izpolnilo, bo prenehalo pogubonosno popivanje in s tem združena podivjanost, nenravnost, prepiri in poboji.

Dragi fantje! »Bogoljub« naj bo naš prijatelj vse življenje, ter naj nas vodi do časne in večne sreče!

(Kmetški fant Š. O.)

Fant pred Marijinim oltarjem.

(Za materinski dan.)

Marija! Danes sem prišel k tebi, ki si vsa lepa, vsa brezmadežna in čista. Prišel sem, saj si moja mati. Imam mater, zemsko, ljubezni polno in trpečo za svoje otroke. Pa moral sem se ločiti od nje. Živim izven doma v tujem kraju, o j tako malo podobnem moji rojstni vasici. Misli mi dostikrat romajo domov, kjer se mati skoro osamela žrtvuje za svoje otroke in — moli.

Kolikokrat pa se spomnim besed dobre matere, ki mi jih je s solzami v očeh govorila: »Sinko, v novem kraju te ne bom mogla vsak dan opominjati in učiti. Imaš pa povsod drugo mater: nebeška gospa Marija naj bo tvoja mati. K njej prihajaj! Učila te bo mesto mene; njo poslušaj in hodil boš varno pot. Ne pozabi nanjo ne v nobenem veselju, ne v nobeni težavi.

Joj Mati, kolikokrat pozabljam te bese, kako malo te obiskujem, dasi sem tvoj sin in ti moja mati.

A danes, milostna mati moja, ko je vseh mater god, sem prišel k tvojemu oltarju in te prisrčno prosim: bodi moja mati! Varuj me, brani me in uči me!

A še eno prošnjo imam do tebe, nebeška Gospa; prošnjo za moje dobro, predbro mamico, ki me je naučila tebe častiti in tvojega Sina prejemati. Ohrani jo, tolaži jo v težkih urah, ko je tako potrebna tolažbe.

(Dijak-kongreganist.)

IZŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Sveti Oče Pij XI. je sprejel nedavno v posebni avdijenci 37 različnih zastopnikov iz Tripolisa. Vsi so bili v belih oblekah z rdečim fesom. Četudi so mohamedanci, so vendarle prosili, da bi radi papeža videli in se mu poklonili. Vsi so pokleknili in poljubili roko svetemu Očetu, ki jih je ljubeznivo nagovoril. — Sestra † papeža Pija X., 84letna Marija Sarto, je nevarno obolela. Stanuje še vedno v bližini trga sv. Petra v Rimu. Ker je Pij X. umrl brez premoženja, je njegov naslednik papež Benedikt poskrbel zanjo, da more pošteno izhajati. Rimljani jo jako spoštujejo, saj časte Pija X. kot svetnika. — Jubilejni odpustki in milosti se morejo dobiti še do 30. junija t. l. in sicer pod istimi pogoji, kakor je bilo prvotno razglašeno. — Ker je po čl. 33. konkordata določeno, da pripadajo vse k a t a k o m b e v Italiji sveti stolici, so osnovali posebno komisijo za krščansko starinoslovje, ki bo oskrbovala in ohranjevala katakombe v Rimu, Neaplju, Sirakuzi, Sieni, Volterri, Chiusi, Bolseni, v Noli in na Sardiniji. Najstarejše so v Noli; te bodo najprej preiskali. — **Najmanjše = največje:** Časopis »Panevropa« pravi o cerkveni državi: »Najmanjša je med državami v Evropi, a hkrati največja. Papež ni le samostojen kot vladar, marveč je tudi neodvisen poglavar čez 200 milijonov, t. j. čez dve tretjini Evropevcov. Zato ima Vatikan narodopravno stališče kot velesila, ne pa kot mala državnica. Velesile pošiljajo k Vatikanu poslanike, ne le zastopnike.

12. februar. Dan papeževega kronanja je postal vseobčni praznik v koledarju krščanstva. Kjerkoli bijejo srca, ki so vdana sveti Cerkvi, so se 12. februarja z otroško vdanostjo spominjali naslednika svetega Petra, Pija XI., ki ga je božja previdnost pred 8. leti postavila na najčastitljivejši prestol in ga kronala s tiaro, znakom trojne najvišje oblasti: učeniške, duhovske in pastirske.

Po vseh večjih mestih se je 12. februarja izvršila svečana zahvalna služba božja, ponekod pa nedeljo nato.

Kot verni sinovi in hčere svete katoliške Cerkve hočemo tudi mi vsekdar ohraniti otroško zvestobo do sv. stolice, pa tudi v molitvi se spominjati skupnega očeta krščanstva.

Pomiloščenje. Sodni dvor »Vatikanskega mesta« je imel nedavno prvokrat neprijetno priliko, da je obsodil nekega Jožefa Paoli, ki je ukradel iz cerkvenega nabiralnika nekaj denarja, na tri mesece zapora. Sveti Oče Pij XI. je obsojenca pomilostil.

Kongregacija svetih obredov bo imela v bodočih dneh mnogo posvetovanj, da pospeši delo za proglašenje v sluhu svetosti umrlih oseb med blažene, kar se bo slovesno izvršilo ob zaključku papeževega jubileja koncem junija. Med »svete« bo prištet bl. kardinal Robert Bellarmin iz družbe Jezusove, ki je umrl l. 1631. v Rimu. (Blaženim je bil proglašen 22. maja 1923.) — Svetništvo bo proglašeno tudi nad bl. Lucijo Filippini, ki je bila ustanoviteljica družbe pobožnih učiteljic, ter nad bl. Katarino Thomas iz avguštinskega reda v škofiji Majorca na Španskem. — Med blažene bo prištet tudi kapucinski brat Konrad Garzhan iz passavske škofije, ki je umrl l. 1894.; dalje tudi častivredna sestra Pavla Frassinetti iz Genove, ustanoviteljica kongregacije sv. Doroteje. Umrla je l. 1882.

Začeti je treba! V Regensburgu so ustanovili ližo (zvezo) proti nenravni modi. Predsednica je princesa Friderika Kristina Saška. Sv. Oče je z veseljem odobril pravila. Članice se zavežejo, da bodo povsod uveljavljale zahteve nemških škofov iz l. 1925. Med drugim so škofje zahtevali: dostojnost v obleki; po spolih ločeno telovadbo, kopanje in izlete; opustitev javnih telovadnih in plavalnih nastopov ženstva. Dalje imajo ligašinke v pravih tudi zahtevo, da se nobena sodobna zabava ne sme vršiti čez polnočno uro, in da se nobena nedeljska prireditev ne izvrši brez

sv. maše. — Katoličani poslušajo glas papeža in svojih škofov, saj je Kristus sam zagotovil: »Kdor vas posluša, mene posluša in kdor vas zaničuje, mene zaničuje.« (Lk 10, 16.)

Tri zvonove za cerkev Marijinega označenja v Nazaretu so dali vliti katoličani na Bavarskem.

Cerkev iz enega samega drevesa si je postavila neka občina v Kaliforniji. Les tega, ogromnega, več kot 1000 let starega orjaka je zadostoval, da so zgradili 30 m dolgo, 20 m široko svetišče z zvonikom, ki je 30 m visok. Za to stavbo so porabili dve tretjini lesa. Ostala tretjina je nudila še dovolj staviva za skromno župnišče iz lesa.

Po treh letih strašnega preganjanja katoličanov v Mehiki so nedavno zopet z vso slovesnostjo praznovali god Matere božje imenovane »Madonna v Guadalupe«. Nadškof Diaz iz Mehike je opravil slovesno sv. mašo v baziliki mesta Guadalupe. Navzočih je bilo nad sto tisoč vernikov.

Prvi posvečenci v Berlinu. Dne 2. februarja je novi berlinski škof podelil sv. mašniško posvečenje devetim novomašnikom. Najbrž sta Berlin in cerkev sv. Hedvike sploh prvič bila deležna te odlike, kajti pred reformacijo v Berlinu ni bilo škofije.

Drugi Lurd — na Portugalskem. Iz opisa bogoslovnega prof. dr. L. Fischerja (Bamberg) smo povzeli sledeče podatke: Na Portugalskem je vas Fatima (škofije Leiria). Tam se je 13. maja 1917 prikazala Mati božja kakor N. Lj. G. svetega rožnega venca trem revnim otrokom. Ena deklica in en deček sta že umrla; ena deklica pa živi kot redovnica Lucija. Zdaj stoji na onem kraju kapela s krasno sliko Marijino, narejeno po opisu omenjenih otrok. Ne daleč proč teče potoček »fonte miraculosa« (čudežni studenček). Vsakega 13. v mesecu se zgrinjajo množice vernikov na tem svetem prostoru, da molijo in prejemajo sv. zakramente. Evharistične procesije se vrste kakor v Lurdu. Številni so čudeži, ki je njih ovrgljivost docela dokazana. Zdravniki so nastavljeni, da vse opazujejo in ugotavljajo resničnost čudežnih dogodkov. — 13. maja (1928) je došlo v Fatimo 500.000 romarjev, med njimi portugalski predsednik, načelnik vlade in druge odlične osebnosti. Škof iz Leiria več let ni dal nobene izjave; danes je navdušen zagovornik nove božje poti. Lani so položili temelj za veliko, krasno baziliko.

Krščen je bil na Dunaju zasebni uradnik Hugo H., po rodu žid, zadnji čas pa brez veroizpovedi. Najprej je bil po priprošnji Terezije Neumann; zamaknjenke v Konnersreuthu, hipno rešen duševne bolezni in potrtosti,

hkrati je pa tudi zadobil milost prave vere. Ko ga je župnik Wegman temeljito poučil in pripravil, je bil krščen. Spreobrnjenje je očitno delo božje milosti.

Poganstvo na pohodu. V Avstriji živi — kakor je posneti po najnovejših podatkih — do 10.000 nekrščenih otrok. Samo na Dunaju je do 7000 takih, ki so brez veroizpovedi.

Ljubljanska škofija. Za upravitelja mestne župnije v Kamniku je imenovan mekinjski župnik Viktor Čadež. — Za prodekana dekanije Semič in hkrati za škof. duhovnega svetnika je bil imenovan p. Pavlin Bitnar, župni upravitelj v Črnomlju. — Umeščen je bil 12. febr. 1930 na župnijo Sela pri Kamniku ondodni župni upr. Anton Pavlič. — Imenovani so bili: Kristjan Cuderman, kaplan v Šmartnem pri Litiji, za upravitelja župnije Hotič; Ivan Veider, kaplan v Škofji loki, za upravitelja župnije Poljane pri Toplicah; Pavel Klemenčič, župni upravitelj v Grčaricah, za upravitelja župnije Spodnji log pri Kočevju; Jožef Gliebe, župnik v Gotenici, za ekskurendo-upravitelja župnije Grčarice in p. Edvard Vogrin, kapucin v Škofji Loki, za kaplana pri župni cerkvi tam. — Premeščena sta bila kot kaplana: Vinko Lovšin iz Metlike v Šmartno pri Litiji in Leopold Govekar iz Križev pri Trziču v Dob pri Domžalah. — Nameščen je bil za kaplana na Koroški Beli duhovnik Viktorijan Demšar. — Imenovan je za kateheta na II. drž. gimnaziji v Ljubljani dr. Fr. Jaklič, prof. v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano.

Smrtna kosa. † Kanonik in dekan Lavrenčič. V ponedeljek 3. februarja se je urno raznesla žalna novica, da je v Kamniku umrl dekan Ivan Lavrenčič. Kdo ga ni poznal odličnega svečenika, gorečega dušnega pastirja, navdušenega narodnega in socialnega delavca! Štel je 72 pomladi, a kdo bi mu jih bil prisodil toliko. Zato smo se tembolj začudili, ko se je raznesel glas: umrl je.

Bil je vzor svojim duhovskim sobratom zlasti kot mož molitve in častilec Najsvetejšega. Zavzet je bil zlasti za moše in fante. Ponosen je bil, ko se je mogel pohvaliti, da uspešno vodi apostolstvo mož. V politiki je vseskar pomirjevalno vplival; kot bivši poslanec je za svoje ljudi žrtvoval vse moči in zmožnosti. Velik prijatelj je bil učiteljstvu; v njem so imeli zagovornika katehetje in učitelji, ko je šlo za izboljšanje gmotnega stanja. Tudi njegova gostoljubnost je bila splošno znana; žalosten je bil, če je izvedel, da se je mudil znanec ali prijatelj v Kamniku, pa bi

se ne bil oglašil pri njem. Predvsem pa moramo poudariti njegovo skrb za lepoto hiše božje. Če bi ne bil storil nič drugega, kot da je zgradil veličastno svetišče v Šmartnem pri Litiji, bi zaslužil časten spomin v zgodovini našega naroda. Njegov pogreb je pokazal, da v navedenih besedah ni nič pretiranega. Sicer pa naša obsmrtnica ni in ne more biti plačilo za njegovo delovanje — Bog je, ki ga je govovo že bogato nagradil za vse, kar je storil Njemu v slavo, ljudem na korist. R. i. p.!

— V Ljubljani je umrl 23. januarja Jakob Pavlovčič, dekan v Suhorju pri Metliki, v starosti 65 let. Pokojni se je vsekdar odlikoval po izredni, ljudomili prijaznosti in uslužnosti. Svojim tovarišem je bil zgled skrbnega in vnetega dušnega pastirja. N. p. v m.!

Pri pogrebu je bilo 23 duhovnih sobratov in okrog 2500 Belokranjcev. — Na Zg. Sušici pri Toplicah na Dolenjskem je 1. februarja umrl zlatomašnik Franc Zorec, župnik v p. V svojih čvrstih letih je napisal marsikaj zabavnega in šegavega v podlistkih »Slovenca«. Večni pokoj!

Znamenita prireditve v Ljubljani. Meseca avgusta (pred Vel. Gospojnico) bo v središču Slovenije 7. mednarodno akademsko misijonsko zborovanje. Izvoljen je širši in ožji odsek, ki vse pripravljavno delo vodi in nadzira. Prvega sestanka v ta namen so se udeležili trije škofje (ljubljski knezoškof s koadjutorjem in lavantinski pomožni škof), zastopniki zagrebškega in ljubljanskega kapitlja, ter mnogo prijateljev ter pospeševalcev misijonskega gibanja zlasti iz akademskih krogov.

V svet... Ljubljanska »Prosvetna zveza« bo oskrbela letos več skupnih potovanj. Med drugimi tudi v Sirijo, Palestino in Egipet. (Odhod iz Benetk 5. maja, ali iz Kotorja 6. maja). — 4. julija se bodo Slovenci odpejali na pasijonske igre v Oberammergau. — Tudi obisk evharističnega kongresa v Kartagi (od 7. do 11. maja) je v načrtu potovanj. — 2. in 3. avgusta je pa romanje na sv. Višarje.

MARIJINEDRUŽINE

Poslanstvo Marijinih družb. »Ogromno je in važno poslanstvo Marijinih družb za slovensko ljudstvo tako v preteklosti kakor danes, ko se oblikuje deloma nov svet okoli nas in v nas samih. Marijine družbe imajo danes največjo vzgojno nalogo v našem narodu... Njih prizadevanje gre za tem, da se vzgoje v našem narodu popolni značaji, lepe duše, neustrašeni možje in vzorne žene, vodnice naroda k višji kulturi in boljšemu

življenju. Ta Marijanska miselnost nam more edina ohraniti naš narod kot koristen član tako človeštva kakor države, v kateri je danes od Boga poklican živeti in delovati za občni blagor jugoslovanskega rodu...«

Dopisi iz kongregacij: Srebrni jubilej je obhajala mladeniška Marijina družba meseca decembra v Vurbergu. Ustanovil jo je obenem z dekliško M. dr. sedanji voditelj svetnik in župnik Alojzij Kokelj leta 1904., kmalu po nastopu sedanje službe. Sprejetih je bilo takrat 66 mladeničev. Sedaj so že večinoma očetje in gospodarji ter vzgajajo svoje otroke zopet v Marijanskem duhu. Iz tega se spozna, kako je po Marijinih družbah najbolje poskrbljeno tudi za vzgojo dobrega naraščaja. Ob 25 letnici je bilo navzočih 84 fantov, ki so se pripravili s povablenci vred na to svečanost s tridnevnimi duhovnimi vajami. Misijonar T. Tavčar iz Celja nas je s pretresljivimi in ganljivimi govori o večnih resnicah vnel za odločne sklepe, ki naj nas trajno ohranijo v ljubezni Gospodovi in Marijini. Ob sklepu duhovnih vaj se je vsa naša družina glasno posvetila božjemu Srcu Jezusovemu. — Kot vezilo g. voditelju za 25 letno prizadevanje v prid naših fantov, se je pri duhovnih vajah ustanovilo »apostolstvo fantov«. 82 mladeničev je pristopilo in obljubilo, da bodo vsako prvo nedeljo v mesecu prejemali sv. obhajilo.

Iz St. Jerneja. Na praznik Brezmadežne, 8. decembra, je bil za župnijo pomemben dan: Zjutraj pri osmi sveti maši je bil sprejem v dekliško Marijino družbo; popoldne pa je bilo sprejetih pod Marijino zastavo trideset fantov. Ponosni smo na take fante; v veselje so ne samo staršem, temveč vsej župniji. Lahko bi jih bilo vsaj še dvakrat toliko, pa vendar začetek je le. S svojim zglednim življenjem bodo vabili tudi druge, kar je lepo izražal tudi g. misijonar Martelanc, ki jih je v navdušenem govoru bodril, naj ostanejo zvesti Marijini otroci in naj tudi druge pripeljejo pod varstvo Marijino. Upamo, da se v polni meri izpolni njegova in naša želja.

Sladka gora pri Šmarju. Tudi pri nas smo se prepričali, kako koristne so stanovske duhovne vaje, če se jih človek z resnostjo in z dobrim namenom udeležuje. Za 20letnico Mar. družbe je bil povabljen voditelj g. Jelič iz Celja, da je oskrboval cerkvene govore vse tri dni duhovnih vaj. Vsak dan je bilo tudi skupno sv. obhajilo. Pohvalno omenjamo, da so se številno pridruževala tudi druga dekleta domače in okrožnih župnij. Ob sklepnih slovesnostih je bilo sprejetih v kongregacijo več kandidatinj. Naj ogenj gorečnosti tudi v bodoče ne ugasne!

Mednarodni kongres Marijinih družb bo poleti — kakor smo že enkrat opozorili — v Budimpešti, kjer praznujejo letos 900 letni spomin sv. Emerika, sina sv. Štefana, kralja Ogrskega. V središče slovesnosti je uvrščeno tudi mednarodno zborovanje Marijinih kongregacij s posebnimi odseki za posamezne narode. Ogrska mladina vabi katoliško mladino vsega sveta na udeležbo. V ta namen so določeni dnevi od 20. do 23. avgusta. Poprej (od 15. do 20. avgusta) bo pa svetovno zborovanje katoliške mladine. Zaključilo se bo z evharistično procesijo, ki bo v večernih urah 19. avgusta na donavskih ladjah. Dne 20. pa bo običajni, zgodovinski obhod v proslavo sv. Štefanu.

»Kaj išče in kaj najde preprost delavec v Marijini družbi?« Na to vprašanje je odgovarjal na zborovanju slovaških kongregacij (15. sept. 1929) rudokop Martin Kozak, bivši socialist. Njegov zajemljiv govor je bil slavospev rešenega človeka, ki je končno našel, po čemer je tako dolgo hrepenel: notranji mir.

»Socialno vprašanje more rešiti edinole duh svete Družine, ki naj ga kongregacija vcepi delavskim družinam.«

Noben govornik ni prejel toliko priznanja in odobravanja, kot ta skromni delavec. Povedal je, kar ga je izkušnja naučila in kar mu je srce govorilo.

330 Marijinih kongregacij za razne stano-ve imajo na Dunaju. Na predvečer praznika Marijinega brezmadežnega spočetja je kardinal dr. Piffl posvetil 2000 dijakov in dijakinj, Marijinih otrok, nebeški Materi. 8. decembra se je pa zbralo 10.000 članov in članic k molitvi za papeža-zlatomašnika.

Občudujemo. Na špansko - ameriškem kongresu Marijinih družb v Seville (15. do 21. maja 1929) so zborovalci sprejeli nebroj koristnih sklepov. Omenjamo samo nekatere: Pošlje se prošnja sveti stolici v Rim, naj se čimprej proglasi kot verska resnica nauk, da je bila Marija s telesom v nebesa vzeta¹ in da je posredovalka vseh milosti. — Sveta stolica naj raztegne sopraznik brezmadežnega Srca Marijinega na vso Cerkev. — Javne oblasti naj knjižnice na kolodvorih očistijo vseh pohujšljivih tiskovin; katoličani naj se pa združujejo v krožke zoper nenravne tiskovine. — Mladeniške Marijine družbe odklanjajo udeležbo pri vseh športnih zabavah, ki ovirajo izvrševanje nedeljske dolžnosti.

¹ Stara izročila govore o Marijinem grobu, toda o praznem; svetih ostankov Marijinega telesa sv. Cerkev nima, postavila pa je praznik Marijinega vnebovzvetja. Da je Marija v nebesa vzeta tudi s telesom, sv. Cerkev ne uči kot verski člen, pač pa odobruje kot pobožno misel.

Naše slike.

Glej dekla sem Gospodova. Slikar je postavil Marijo v bogato gotsko sobo srednjeveške kraljčine. Slo mo je očitno za to, da pokaže Marijino kraljevsko pokolenje iz Davidovega rodu. Zato je Marijino sobo napolnil z vsakovrstno tedanjo opremo visokega plemstva; hotel je pokazati vso udobnost, ki jo je tedanja doba potrebovala za visoke stanove. Že okna sama, ki zavzemajo skoro vso zunanjo steno, kažejo odlično stanovanje bivalke, hkrati pa tudi dobro označajo načela pozne gotske arhitekture (stavbarstva), ki je tako gradila, da stene niso nič nosile, ampak so prostor med nosilci samo polnile. Med drugim naj opozorim na mogočno posteljo z zastori v ozadju, na lepo rezljani, z bogato vezennimi blazinami pokriti naslonjač pod oknom, za katerega je slikar imel premalo prostora, pa ga je zato v manjšem merilu naslikal, da ga je le pokazal. Marija sama je po značaju ponižna nemška plemenita devica, ob obrazu ji preko ram valove dolgi prameni plavih las. Angel je mlad plemič, v kraljevski plašč odet paž. — Tako si je vsak narod in vsaka doba posebej po svoje predstavljala svete osebe in njih značaj prilagodila svojemu čuvstvanju. Videli smo n. pr. Marijo, ki jo je naslikal japonski umetnik: čisto japonski je bil njen obraz in še obleka povrh. Slikarjevo ime ni ohranjeno; znan je pod imenom »liesbornski mojster«, ker je najlepše reči naslikal krog l. 1465. za samostansko cerkev v Liesbornu na Vestfalskem.

Sv. Jožef je zopet izdelek beuronske šole. Zopet vidimo tisto lepo strogo umerjenost, kakor smo jo zadnjič občudovali. Tudi ljubeznivo razmerje med Jezusom in njegovim varihom je podano z veliko resnobo in slovesnim mirom. Moči beuronskih slik v zadnji številki pa nima. Slabi jo predvsem svit in krona nad Jožefovo glavo in stransko okrasje.

Kristus pred Pilatom je delo Nizozemca Gerarda pl. Honthorsta (1590—1656). V zgodnjih jutranjih urah so Jezusa pripeljali pred Pilata v njegov hladno uradni zasliševalni prostor. Ena sama sveča na Pilatovi mizi medlo razsvetljuje prostore. Vse osebe razen žarko razsvetljenega Pilatovega in Kristusovega lica tonejo v mračnih sencah; le toliko se glave prisotnih še vidijo v ozadju, da nekako zaključujejo kompozicionalni čveterokot. Pogovor med Pilatom, še neuradno, nočno oblečenim, in Kristusom je očitno napet in pravkar prihaja do vrhunca v Pilatovem vprašanju, ki ga mogočno podpira v negotovosti se v globoko prodirajoči Kristusov pogled upirajoče oko in visoko dvignjen ostru kazalec: »Kaj je resnica?« — Vprašanje, ki kratko a tem določneje označa dvomljivca Pilata, označa vse tedanje pogošeno modroslovje — pa tudi današnje, Bog daj, da ne bi bilo brezplodno iskanje in povpraševanje mnogoterih bolnih duš: »Kje je resnica, kje je rešitev?« — Molimo za nje, ki so dobre volje, da se jim medla sveča razprši v svetel dan! — Slikar je eden najvažnejših naslednikov slavnega ital. naturalista Caravaggia. Osebe so podane v zmislu časa naturalistično; to se pravi pobrane iz tedanje množice; tako je n. pr. Pilat slikan kot učenjak 17. stoletja; vendar je pa ta zunanost pri mojstru hkrati izrazil okvir za živahno notranje življenje.

Mož bolečin. Slika nam kaže prizor, ko Pilat pokaže razbičanega Zveličarja podivjanim Judom: »Glejte, človek!« Bolečina je v sliki v res-

nici izražena le v Kristusovem obrazu. V njem so navzlic vsej zunanji slikarski mehko bi zajete dušne globine; velika vdanost, trpljenje z rahlim očitkom v očeh in ob ustih: »Ljudstvo moje, kaj sem ti storil?« Kristusovo telo je pa za ta prizor veliko premeško oblikovano; prav tako je rablja prava nedolžna krotkost; v njegovi dobroti samo še mogočna čelada vsaj malo varuje njegov rabeljski značaj; prav tako je Pilat dobrosrčen očka, ki ga trpeči Kristus na sliki gotovo niti najmanj ne vzemirja. Prav podobno sta obdelani spodnji osebi (Marija in Magdalena, ki jo podpira?) tako, da bi bil zgovorni slikar največji učinek dosegel, če bi bil naslikal samo Kristusov resnično plemeniti obraz. — Slikar spada v tisto vrsto slikarjev šestnajstega stoletja (cinquecentisti), ki so delali pod vplivom Raffaellovim, Correggiovim, Michelangelovim in so po eni plati hoteli doseči lepih, mehkih telesnih oblik (kakor naša slika), po drugi pa globok, nežen, mehek, čuvstven izraz (v naši sliki Kristusov obraz).

Še dve sliki ostaneta: Dolci (1616—1668): »Glejte, človek!« in Innocenzo da Palermo: »Nagnil je glavo in izdihnil«. Teško si je misliti večje nasprotje pri oblikovanju istega predmeta, kakor ga vidimo tu. Dolcijev »Glejte, človek!« je navzlic temu, da predstavlja enega najgrozotnejših prizorov: Kristusa razbičanega, kronanega, zapljuvanega, s sramotilnim plaščem odtega, vendar slika polna nežnosti in miline; vsa grenkoba trpljenja je pokrita z ljubeznivo obzirnostjo. Saj nosi Kristus mogočno trnjevo krono, izpod katere lijó curki krvi, v nabreklih zaprtih očeh še živi pravkar prestana muka, toda to zunanjo muko je použila notranja

zbranost Kristusova in jo v globokem čuvstvu usmiljenja utopila, tako da gledamo Kristusa tudi v trpljenju še Kralja, kakor si ga v svetem spoštovanju tudi v najhujšem ponižanju predstavlja pobožno krščansko srce. — Druga slika nam pa kaže Kristusa v grozni smrti na križu tudi z mogočno trnjevo krono. Toda trpljenje, čeprav močno stilizirano, ni omiljeno, marveč prikazano v vsej boleštni strahoti. Kako je upadlo izmučeno telo, kako so ostala po hladilni kaplji zevajoča, od bolečin ožgana usta še v smrti na pol odprta, kako globoko je upadlo sveto lice, da v mrliški grozi iz njega plašno štrle lične kosti! Temu licu resnično gre pridevek mož bolečin. Brez vsakršne čutne lepote je ta navzlic vsej bolečini, ali pa prav zavoljo nje z nadčloveško plemenitostjo ožarjeni izraz. In prav to, da se je umetnik vsakršnemu izrazu zunanje lepote ognil in samo z notranjo hotel učinkovati na našo dušo, to umetnino dviga, da po svoji notranji moči nadkriljuje morda vse, kar v današnji številki objavljam.

K.

DAROVL

Za »Dejanje sv. Detinstva«, neimenovana, 30 Din. — Za beatifikacijo † škofa Slomska 10 Din. Naročniki »Bogoljuba« in »Domoljuba« vas D. za najpotrebnejše misijone 32 Din. — Za kruh svetega Antona, Frančiška Vrabčič (Milwaukee, Amerika) 2 dolarja. — Za Slomškovo sklad, Ana Turk, Apnenik, 15 Din. — Za cerkev sv. Antona v Beogradu, Marija Vigele, 25 Din.

Mar. Kržišnik (Pariz): 50 Din za dober tisk. A. B.: 30 Din za kruh sv. Antona. — Mar. Šinkovec, Zg. Jezersko: 100 Din za kruh sv. Antona.

Odpustki za mesec marec 1950.

1. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za njej storjena razzaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mesecu, pustna. V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. Reš. Telo. — Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jez.

5. Sreda, prva v mesecu. Sv. Janez Jožef Kriški. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 9. dan.

6. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Koleta. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) istim kakor 9. dan.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. presv. R. Tel. kakor 6. dan.

9. Nedelja. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Sreda. Sv. Gregorij. P. o. udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi.

19. Sreda. Sv. Jožef. P. o.: a) udom br. presv. Reš. Telesa kakor 6. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. svete Družine; i) udom br. za duše v vicah; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

22. Sobota. Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

25. Torek. Marijino Oznanjenje. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez. kakor 19. dan; c) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. za duše v vicah; j) udom rožnovenske br.; k) udom br. Sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali župni cerkvi; l) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Petek. Sv. Janez Kapistran. P. o. istim kakor 9. dan.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, A. Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Mali Cvetki, sv. Antonu in vsem svetnikom za večkratno pomoč v važnih zadevah zlasti za milost dobre dolge spovedi in za dušni mir. — J. T. Celje se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in škofu Slomšku za srečen izid težke operacije, ki je ostala brez nevarnih posledic. — Matilda Leskovar se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, škofu Slomšku za dvakratno uslišanje za zdravje.

Dobre knjige.

»Vzgoja krščanske mladine«. Enciklika svetega Očeta Pija XI., ki rešuje načelno vprašanje, kdo je upravičen in dolžan skrbeti za vzgojo mladine, kakšna bodi vzgoja i. dr. — izide te dni v slovenskem prevodu kot posebna knjižica v založbi K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. Opozarjamo na to, za sedanji čas nujno potrebno razjasnitev z najvišjega mesta. Prevod je oskrbel vseuč. profesor dr. Jos. Turk.

»Sveta čistost« se imenuje 56 strani obsegajoča knjižica, ki razlaga nauk o šesti božji zapovedi v obliki katehez za razne dobe mladostnih oseb. Naroča se v trgovini K. T. D. (Ničman) v Ljubljani.

Kolumbovi vitezi. (Dr. p. Hugo Bren, O. F. M.) Ljubljana. Založba »Cvetja« v Ljubljani. Cena 5 Din.

»Vodnica na malem potu.« Izdal Karmel na Selu pri Ljubljani. Cena 5 Din. Po pošti 6 Din. Castilka sv. Male Terezije na Štajerskem, ki je knjižico naročila, piše:

»Za poslana knjižice se Vam najlepše zahvalim. Zares krasni nauki ljubke »Vodnice«, svete Terezije. V to šolo ljubezni in žrtev lahko zahajajo vse duše, tudi one najmanjše, ki nas ljubi Jezus ni poklical v samostansko zavetje, marveč se moramo med svetom boriti. O, da bi dobri Jezus pozval prav mnogo malih duš, ki bi sledile zgledu ljubljenske, sv. Terezike in bi mu trosile na pot cvetja ljubezni in žrtev. Rada bi, da bi se dekleta, ki Jezusa ljubijo, seznanila s to knjižico. Zato bom z božjo pomočjo poskusila, da jo karmoč razširim. Najlaglje mi bo ob nedeljah, ko se s tovarišicami snidemo. Ponižno se Vam priporočam v molitev, ki sem je tako potrebna. Tudi jaz sem revna potnica, ki bi rada dospela do cilja.« — 11. januarja 1930.

Da, knjižico naj bi imelo vsako dekle, vsak Marijin otrok in vsaka redovnica.

Pristov Janez, D. J.: Presveto Srce Jezusovo, Kralj in središče vseh src. Celje, 1929. Založila Družba sv. Mohorja. Cena za ude: vez. z rdečo obrezo 20 Din, z zlato 30 Din; za neude in po knjigarnah 28 Din oz. 40 Din. — Priročni molitvenik je za vse častilce Jezusovega Srca zelo poučen, poraben in potreben. Obsega najprej zgodovino te pobožnosti, njen predmet, nagib in namen. Prav lepo tudi pisatelj razlaga, kako častimo presv. Srce Jezusovo. Razen tega molitvenik obsega tudi še splošne molitve, tako da ustreza vsem potrebam. Priporočamo!

Družba sv. Mohorja v Celju je izdala:

Ovčar Marko. Povest. Spisal Janez Jalen. Mohorjeva knjižnica 26.

Peter Markovič, strah ljubljanskih šolarjev. Zgodovinska povest. Spisal Ivan Pregelj. Mohorjeva knjižnica 27.

Kralj Alkohol. Spisal Jack London — Jos. Poljanec. Mohorjeva knjižnica 30.

Založništvo Herder v Freiburgu priporoča sledeče novosti:

Fóth, Dr. Tihamér: Christus und die Jugend. Kart. 2-60 M, v platnu vez. 3-50 M. Katoliška mladina se zbira okrog Kristusa; treba je le, da ga ji znamo pokazati. Fóth zna to prav dobro. Tako nam naslika Kristusa, da ga ni mladega človeka, ki bi se zanj ne ogrel. Vzgojiteljem bo knjiga še posebno dobrodošla.

Siebert, Clara, Heilige Zeit der Kindheit. S slikami. Cena 1-50 oz. 2-80 M. To ni molitvenik, ampak prijazno duhovno berilo za otroke. Vse pove mlademu srcu, kar je zanj koristno, ko se začne pripravljati na prvo sv. obhajilo pa do tiste ure, ko pride Jezus prvič v mlado dušo. Tudi materam in vzgojiteljem bo knjiga koristila.

Herzog, Annie: Dein Ringen um Reinheit. An ein junges Mädchen. 0-75 M. — Čistost mora mlado dekle ljubiti in resno voljo mora imeti, da si čistost ohrani. Knjižica opozarja na nevarnosti, ki prete mlademu srcu in je tako pisana, da jo lahko mladenkam brez skrbi daš v roke.

Przywara, Erich, S. J., Christus lebt in mir. 1-40 M, karton. 1-70 M. Znani moderni pisatelj razlaga večinoma s svetopisemskimi besedami Pavlovo besedo: »Kristus živi v meni« (Gal 2, 20). Kdor to besedo razume in po njej živi, je pravi katoličan, ima ljubezen do svojega brata in do katoliške Cerkve.

Perch, Peter Heinrich, Mutter und Klosterfrau. Briefe einer Nonne an ihren Sohn. Deutsch v. Lorenz Kjerbüll-Petersen. Kart. 6-40 M, v platno vez. 7-40 M. — Knjižica vsebuje globoka pisma, ki jih je pisala danska gospa svojemu sinu; prestopila je v katoliško Cerkve in pozneje vstopila v red karmeličank v samostanu Santa Brigida v Rimu. Zanimiva in zelo poučna pisma imajo tudi veliko literarno vrednost.

Frau und Volk. Beiträge zu Zeitfragen von Maria Rigel, Klara Philipp, Dr. Maria Schwarz, Franziska Hornung, Elisabeth Stoffel, Clara Siebert. Kart. 2 M. — Pisateljice v živahni obliki razgovorov, dnevnikov, pisem razlagajo, kaj pomeni žena za ljudstvo, kako je v veliki meri usoda naroda odvisna od žen in podobna aktualna vprašanja. Posebno za žene zanimiva knjiga.

Lexikon für Theologie und Kirche. I. Band. Broš. 26 M, v platno vez. 30 M. Herder v Freiburgu. Subskripcijska cena je do 30. sept. 1930 24 oz. 28 M. — Prvi del tega znamenitega dela je izšel. Že iz tega se vidi, da stoji na višku teološke vede. Na stotine najboljših teologov sedanjega časa pri njem sodeluje. Vseboval bo 30.000 članov v 10 delih. O vseh sodobnih teoloških vprašanjih, tudi najbolj modernih, se v tem delu lahko poučiš. Duhovnikom in laikom priporočamo. Le cena je za naše razmere visoka; celotno delo bo stalo 4—5000 Din.

Založništvo v Freiburgu je izdalo dve knjigi z versko vsebino, ki jih je spisal Robert Linhardt.

1. Von Menschen und Dingen der Zeit. Kart. 3 M, v platno vez. 4 M. Knjižica je pisana za izobražence. Pisatelj poudarja, da moramo postati »novo ljudstvo«, to se pravi katoliški tudi v političnem, gospodarskem in družabnem življenju.

2. Das Leben ruft. Kart. 3 M, v platno vez. 4 M. Ta in prejšnja knjiga se lepo spopolnjujeta. »Življenje kliče« nas uči, kako je vera večno moderna, da torej lahko živimo v sodobni družbi, lahko hodimo po zemlji in smo obenem globoko verni.

Odgovori.

Izrabljanje. Od nekod nam je došel dopis, v katerem poroča pridna Marijina družbenica, kako je bila speljana na led. Prišla je k njej dekletu, začela tožiti, da ji manjka denarja, da ji je bilo vse ukradeno in da ne more domov. Kaj hoče drugega, kakor da ji iz svojih skromnih sredstev nekaj posodi. Neznanka drugi dan izgine, a o denarju ni ne duha ne sluha. Kaj storiti? — Takih in podobnih slučajev bi lahko še mnogo našli. Vse se utegne izrabljati, tudi Marijine družbe. Nič drugega ne vemo svetovati kakor tole: Tujemu človeku, ki ga ne poznate, nikar ničesar ne posojajte. Revežu v potrebi pomagajte, kolikor morete utrpeti. Posojati pa nikar neznanemu človeku, ker boste le redkokdaj kaj dobili vrnjeno. Dobrota je sirota.

T + T. Bo prav tako, Papež Pij X. je nekoč rekel: »Evharištični Zveličar in priprošnja Marijina — sta rešitev naša in rešitev sveta v velikih stiskah, ki bodo prišle.« — 1001.: Pred policijo in svetnim sodnikom ste zavarovani, ne pa opravičeni pred vestjo in pred Onim, ki na skrivnem vidi! — Neznani prijatelj: To je prav v zmislu katoliške akcije. Se bomo spominjali v molitvi Vas in vseh, ki delajo za naš list. — Gradič 1101: Tri reči so predpogoji: vabljava misel, lepo jedro; stih; se morajo po določenem merilu enakomerno vrstiti; rime morajo biti naravne in pravilne. Vsega pogrešamo v Vašem poskusu. Je nekaj, a za natis še docela nedozorelo. — T. R. v N.: Gregorijanske maše so marsikje zelo v navadi. Opravičiti jih je treba za rajne 30 zaporedoma. Ni pa znano, da bi bile obdarjene s posebnimi odpustki. — N. L.: Napadi in motnje so delo kralja teme, ki bi rad v svoji togoti vzel tolažbo in pogum spokorjenemu grešniku. Dobrotljivi Bog, ki ste zopet našli pot k njemu, to dopušča, ker hoče, da ste na straži. Človek, kateri nima notranjih bojev, je podoben mirnemu dremavcu, ki ga nasprotnik kaj lahko premeta. Išcite trajno pri Jezusu zaslonbe, zato pa čim večkrat k svetemu obhajilu. Zaupajte še nadalje na pomoč nebeške Matere!

Vikt. v T.: Ne in ne! Poznam gospo, ki so jo silili, da bi sklenila tako zvani mešani zakon. Priporočila se je v goreči molitvi Mariji. Stvar se je nato kar srečno razvzrojala. Pozneje je dobila izvrstnega katoliškega moža, ki je z njim vsa srečna in zadovoljna. Prva zveza bi bila najbrž vse kaj drugega, kakor že ponavadi v takih okoliščinah. **P. O.:** Bodite brez skrbi! Gotovo so Vas že zaznamenovali pri nebeškem stanovanjskem uradu. Treba je pa skozi viharno morje, preden pridemo do mirnega pristanišča. — J. B. v N.: Bodočnost nam je prikrita; zanjo ve On, ki vlada nad oblaki. Priporočite se Sv. Duhu in Mariji, ki je nevesta Svetega Duha, pa boste spoznali, če ste za to.

*

Razno.

Kdaj je bil sveti Oče prvokrat imenovan »papež«? V prostem času je papež Pij XI., ko je bil kot Ahil Ratti še mlad duhovnik in knjižničar v Milanu, mnogo deloval tudi v duhovnem pastirstvu. Prav posebno se je prizadeval za zanemarjeno mladino. Pomoči so pri njem iskali zlasti revni sloji, ki so poznali njegovo ljudomilost in usmiljeno srce. Še celo tujci, ki so romali preko Milana, so se v stiski dostikrat zatekli k njemu. Nekoč se je oglašil pri dr. Ahil Ratti-ju mlad rokodelski pomočnik na potovanju. Bil je iz Berlina. Iz-

vedel je za dobrotnika vseh takih pomoči potrebnih — za duhovnika Ahila, pa se je oglašil pri njem ter se predstavil kot katoličan, bil je pa luteranec. Dovolj nespreten pač ni vedel, kako bi duhovnika nagovoril. Rekel mu je opetovano »mladi gospod«.

»Ali je pri vas v Berlinu navada, da duhovnike tako nagovarjate — »mladi gospod«? — vpraša dr. Ratti.

»Oh ne,« odgovori nerodni »vandrovec«, ki je čutil, da se je kot protestant prav nekatoliško obnašal. Hitel je popraviti napako in jecljal: »Ne, ne; sem se zmotil. Hotel sem reči: »Gospod papež!«

Dr. Ahil Ratti se je dobrovoljno nasmehnil Berlinčanu, ki se je na ta način le še bolj izdal za protestanta. Toda kljub temu je do bil primeren dar in podpora, saj se mu je potreba in sila brala na obrazu.

Naša pošta. (Iz. Vel. Kikinde.) »Ne morem več molčati; moram ti, dragi »Bogoljub« takoj povedati, kako zelo si se mi priljubil. No, saj si mi že tako stari prijatelj. Se prav posebno sem te vzljubila, odkar se nahajam v tujini. Ne vem, kaj že vse bi bilo lahko iz mene, ko ne bi imela »Bogoljuba«. Kako lahko človek postane mlačen in brezbrizen za ljubega Boga, ko ne čuje nobene slovenske pridige in sploh nobene nauka. Kako sem ti hvaležna, ker mi vsak mesec prinašaš nove pobude za bogoljubno življenje. Svetujem in priporočam vsem dekletom, ki silijo v svet, naj bi si ja vsaka naročila »Bogoljuba«, da ji bo zvest svetovalec in vodnik. Da bi bila pa kakšna družbenka brez »Bogoljuba«, tega pa si še misliti ne smemo. Kakor voz ne more teči brez koles, tako družbenka ni bogve kaj brez »Bogoljuba«. Pozdrav vsem slovenskim sestrkam posebno šmihelskim. Družbenka A. H.

Vzvišen poklic. Misijonsko delo je veljavna panoga katoliške dejavnosti. Pijonirji misijonstva gredo v poganske dežele in se žrtvujejo iz ljubezni do Kristusa Kralja v prvih vrstah. V zaledju so pomočniki in pomočnice. Med te spadajo »pomožne misijonarke«. Tudi v tej armadi potrebujejo sposobnih moči, izobraženih deklet, dasi tudi manj spretnih ne zavračajo. V vrstah »pomožnih misijonark« delujejo že dekleta več ko 10 narodnosti.

Ako bi katera izmed Slovenk želela vstopiti v družbo sv. Petra Klaverja, naj se pisмено obrne na to družbo, ki ima svoj dom v Ljubljani, Metelkova ul. 1. Knjižica s pojasnili stane 4 Din.

Prirastek. Na Angleškem je l. 1928 prestopilo v katoliško Cerkev 12.372 angleških protestantov. Na Angleškem je sedaj katoliškega prebivalstva 2.174.673. Duhovnikov imajo 4349, med temi je 1590 redovnikov. Srednjih šol vzdržujejo 501, osnovnih pa 1331.

Za življenje.

»Jezus je dober — pa tudi pravičen.«
Znano Terezijo Neuman iz Konnersreutha na Bavarskem je nekdo, ko je bila v popolni ekstazi, vprašal, ali je res, da more Jezus v vicah tako hudo kaznovati, ko je vendar tako dober! Na to odgovor: »Jezus je dober, pa je tudi pravičen. Njegova pravičnost zahteva zadoščenje. Ko je božji pravičnosti zadoščeno — je pot za dobrotljivost Jezusovo prosta.« — Čisto pravilen odgovor.

Božična okrožnica papeža Pija XI., ki se začenja z besedami »Mens nostra« (naše mnenje) — posega globoko v krščansko življenje, kar dokazuje, kako je sv. Očetu na mislih le blagor vernikov. Okrožnica govori o duhovnih vajah in o njih blagodejnem učinku. Ko navaja zgodovino duhovnih vaj, omenja predvsem Jezusa samega, ki se je pred nastopom svojega zveličavnega delovanja umaknil za 40 dni v samoto. Apostoli in učenci so se pripravljali na prihod Svetega Duha z 10 dnevnimi duhovnimi vajami... O

domovih duhovnih vaj govori papež z velikim priznanjem. Duhovne vaje priporoča vsem stanovom, posebno še onim laikom, ki se hočejo udeleževati v katol. okciji. Dobre duhovne vaje množe pobožnost, krepe versko življenje, vodijo do miru, ki ga svet ne more dati.

»Zastonj so pridige ob nedeljah in praznikih, če med tednom Cerkvi protivno časopisje vero izpodkopuje ali celo nevero širi in vse, kar je svetega, zasmehuje... Kar nam je v težkih bojih sedanjosti potrebno, tako potrebno kot vsakdanji kruh, je v resnici katoliško časopisje, ki se bori za sveto stvar in ki je vernemu narodu v boju za verske svetinje močna opora...« (Škof dr. Sproll v Rottenburgu.)

»To je strašno!« Princesa Radziwill poroča, da je bila perzijskemu šahu, ko je obiskal London, predstavljena tudi neka že starejša gospa, ki je imela pod vratom globoko izrezano obleko. Azijatski vladar se je zgrozil zaradi nedostojne mode ter zaklical njenemu soprogu: »To je vendar strašno! Zakaj ji pa ne daste glave odsekati?«

Gramofon

kovčegasti model

(30×29×14 cm)

z dvanajstimi komadi

(najnoveši šlagerji)

200 t. igel in
ščetka za
plošče

samo 550 Din

franko v vsak kraj Slovenije razpošilja najstarejša domača veletrgovina gramofonov, plošč

A. Rasberger, Ljubljana

Miklošičeva 54 (poleg glav. kolodvora)

Zahtevajte brezplačen cenik!

Samo 49 Din

Št. 125. Budilka, 16cm visoka, dobro kolesje, 5letno jamstvo . . . . . Din 49-

Št. 185. Enaka, 19 cm visoka. . . . . Din 61.20

Št. 106. Enaka, z radijskimi števil. in kazalec . . . . . Din 76-

Št. 120. Kovinasta žepna ura z dobrim koles., namazana in regul. 51. gar. Din 44-

Št. 121. Enaka z radij. števil. in kazalec . . . . . Din 58-

— Cenik zastonj in franko. —

Lastna protokollirana tovarna ur v Švicl.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

Širite BOGOLJUB

Tvrdba

Tvrdba

Anton Schuster

Pri „TONČKU“ -- LJUBLJANA

Mestni trg 25

priporoča svojo zelo **BOGATO ZA-
LOGO POMLADANSKIH in LETNIH**
novosti za ženska in moška oblačila
TVRDKA PRAZNUJE SEDAJ SVOJ

50 letni jubilej

ustanovitve, zato se bo prodajalo v njeni trgovini vse manufakturno blago po **znatno znižanih cenah**

Schichtovo Terpentinovo Milo

in vendar najčistejše, najžlahtnejše
jedrnato milo. — Zraven tega priročno
in tako izdatno, da je za rabo res najcenejše

Med 7 prednostmi ena :

*Velik
kos*

